

Michaela
Burdová

Poselství jednorozců

Záchrana Lilandgarie

FRAGMENT

POSELSTVÍ JEDNOROŽCŮ

ZÁCHRANA LILANDGARIE

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Michaela Burdová – Křišťály moci – Hněv Pána ohně

Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Probuzení Astarotha

Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Na pokraji zkázy

Michaela Burdová

Poselství jednorožců – Záchrana Lilandgarie – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Poselství jednorožců

Záchrana Lilandgarie

Michaela Burdová

*Věnováno rodině a kamarádkám za to, že mě neustále
drží nad vodou a pomáhají, kde se dá.*

*Obzvláště Terce a „Lilynce“ za skvělé nápady, rady
a povzbuzení.*

OBSAH

Úvod – Čarodějova zloba.....	7
Vzpomínky	20
Mnohá vysvětlování	36
Za úplňku.....	47
Spoutávač.....	62
Královské povinnosti.....	76
Prokletí.....	90
Pod stříbrem řeky	106
Rozmary a následky.....	117
U jezera	130
Proměna	141
Legendární poslové nebes	153
Orrimové.....	165
Výměna	178
Hledání	189
Noční můra	199
Ve vesnici Reas.....	211
Sbohem, přáteli	226
Oheň proti ohni	241

Slzy zármutku	253
Dál na sever	265
Trest	273
Pomocná ruka	280
Pochopení.....	290
Zpět na Nimiliedu	308
Pomsta.....	319
Nositelka moci dobra	336
Koncem je začátek.....	355
Před odjezdem	366
Epilog	380
Elfská řeč.....	387
Poděkování.....	388

ÚVOD

ČARODĚJOVA ZLOBA

Srdcové ostrovy leží na jihovýchodě Lilandgarie v Nekonečném moři. Tvoří je celkem deset ostrůvků seskupených do tvaru připomínajícího srdce, podle čehož také dostaly své jméno. Původní elfský název však zní *Seelen minn*, což v překladu znamená Srdce samoty, protože povrch všech deseti ostrovů netvoří nic jiného než holé skály a pustina. Na ostrovech nežije téměř nic. Pouze pár drobných živočichů, převážně hlodavců, hadi, ještěři, několik málo druhů ptáků, a především hmyz.

Kdysi ale bývaly Srdcové ostrovy domovem hrůzostrašných ještěřů zvaných Takrové, pocházejících ze samých hlubin temnot. Před dávnými věky, v dobách, kdy do Lilandgarie přišli první lidé, začali zakládat Leonské království a navazovat spojení s elfy, Takrové ze Srdcových ostrovů unikli a začali Lilandgarii pustošit a ničit. Hnání touhou po zkáze a smrti působili světu velké trápení. Nakonec se je podařilo za velkého úsilí nejmoudřejších a nejsilnějších Nejvyšších elfů a lidského čaroděje zahnat zpět na ostrovy *Seelen minn* a uspat je věčným spánkem. Od těch dob o Takrech nikdo neslyšel a o jejich existenci se dochovaly pouze legendy.

Až do doby, kdy se Valgarovi podařilo probudit je z věčného spánku a podrobit si jejich vůli Černými kouzly.

Maxarel pomalu kráčel temnou chodbou v samotném nitru skal na ostrově Bell, největším ze Srdcových ostrovů. Velké skalní masivy tvo-

řily povrch celého ostrova a pod nimi se rozkládaly rozlehlé a prastaré jeskyně; labyrint černých chodeb a zákrutů, utvořený samotnou přírodou. Maxarel si pamatoval jen schody od Prvního vchodu a cestu vedoucí k Pánovu sálu. Valgarův čarovný talisman, který nosil Maxarel na krku, ho vždy přenesl na to samé místo – před strmou, zákeřnou stěnu šedých a černých skal, kde se ukrýval vchod do podzemního labyrintu. Byl neviditelný všem očím a otevřel se až po pronesení magického slova a Maxarel to slovo znal. Prozradil mu ho sám Valgar. Všichni ostatní jeho poskoci museli vyčkat venku před skalami, dokud je nepustil dovnitř některý z čarodějových sluhů.

8 Maxarel procházel mezi kamennými zdmi úzkou chodbou, která se směrem vzhůru zužovala a mizela v černé prázdnotě. Nebylo zde vůbec žádné světlo, na stěnách nebyla ani jedna pochodeň. Musel si na cestu svítit plamenným mečem, který svíral v pravé ruce. Tato cesta byla jediná, kterou znal. Jinou nechodil, i když jich tu existovaly stovky. Za každým rohem chodba uhýbala doprava i doleva, ale Maxarel věděl, že musí jít stále rovně, jinak by se mohl snadno ztratit a už by z děsivého labyrintu nikdy nevyšel. Nepomohl by mu ani Valgarův čarovný přívěšek. V podzemí účinkovala jen Pánova magie. Jen on zde měl moc a nikdo jiný tu svou sílu nemohl používat. Nikdo jiný, kromě všemocné síly dobra...

Maxarel věděl, že se ve spleti chodeb již ztratila spousta Valgarových přísluhovačů a že jim Spasitel nikdy nepomohl. Nechal je bloudit rozlehlými jeskynními tunely, dokud nezemřeli žízní a hladem. Maxarel tak skončit rozhodně nechtěl. Proto se usilovně držel jen této jediné cesty. Raději nikam jinam nechodil a už vůbec netoužil poznávat tajemství skal. Byla zde přece otevřená Brána temnot! Kdo ví, co všechno se v podzemních chodbách prochází...

Jak se blížil k Pánovu sálu, což byla obrovská jeskyně v samém srdci labyrintu, narůstal v něm strach. Opět nesl svému Spasiteli špatné zprávy. Opět ho zklamal. Nechtěl ani pomyslet, jaká bude Valgarova zloba. Chvěly se mu ruce a po tváři mu stékal studený pot. Valgar byl jediný, koho se kdy opravdu bál...

Ve tmě visel ledový, mrtvolný vzduch. Byl vlhký a zdálo se, že by se

dal i nahmatat, jak byl hustý. A vznášelo se v něm cosi zlého. Něco děsivého, co vysávalo teplo z těla a nechávalo tuhnout krev v žilách. Maxarel věděl, že celé skály jsou prostoupeny mocí Temných sil, které Valgar vyvolal a kterým nyní sloužil.

Blížil se ke konci chodby a rudé světlo jeho ohnivého meče se rozlévalo po temných a studených kamenných stěnách. Každý obyčejný člověk, ale možná i mnohý hrdina by na tomto děsivém místě dostal strach. Působilo to tu zlověstně a zákeřně. V nekonečné škvíře vysoko nad chodbou tiše kvílel vítr, byl slyšet šum netopýřích křídel a šepot neznámých, pradávných hlasů. A Maxarel měl navíc neustále pocit, že ho něco pozoruje; cítil na sobě desítky očí. Ale toho se nebál. Nic mu nemohlo nahnat strach, vždyť byl nejobávanější ze všech Pánových přísluhovačů. Nebál se ničeho, kromě svého Spasitele.

Před ním se objevila vysoká a hladká skalní stěna, ztrácející se v černé temnotě jeskyně. Maxarel osvětlil skálu ohnivým mečem a přiložil na ni dlaň. Po chvílce se uprostřed skalní stěny objevila dlouhá škvíra ve tvaru trojúhelníku stojícího na špičce. Škvírou problesklo rudé světlo a trojúhelníkové dveře se s hřmotným skřípěním pozvolna otevřely. Vysunuly se dovnitř, zajely ke straně a odkryly tak trojúhelníkový otvor dost velký na to, aby jím mohl projít dospělý člověk.

Maxarel se zhluboka nadechl. Pak vstoupil do velké, okrouhlé jeskyně.

Prostory byly zalité mihotavými a proplétajícími se černými stíny a rudými světly plápolajících ohňů ve velkých zlatých mísách na vysokých podstavcích z černého kamene, stojících podél stěn jeskynního sálu. Vlhké vápencové zdi byly protkané rudými žilkami a zvedaly se v nepravidelný pokroucený strop, z kterého viselo několik dlouhých, ostrých krápníků. Na nejzazším místě sálu, na čtvercovém podstavci, k němuž vedly čtyři široké schody, stálo něco jako trůn vytesaný do skály a pomalovaný rudými runami, které určitě nebyly ani lidské, ani elfské, ba ani trpasličí... Na temném trůnu, v černém stínu, seděla vysoká mužská postava v krvavě rudém plášti s kápí staženou hluboko do tváře. Nad trůnem zela ve skále obrovská puklina, v níž nebylo vidět nic než tmu. Hluboká, prázdná a nekončící tma a černota, nikde

ani nejmenší záblesk světla. Kolem okrajů temné pukliny stékalo cosi černého, matného a hustého jako roztavený kov a páchnoucího jako síra. Tekutá hmota vytékala přímo z prázdné pukliny. Maxarel dobře věděl, že to je Brána temnot.

Pomalu, s bušícím srdcem, vykročil ke svému Spasiteli. Vzduch byl čím dál tím těžší a mrazivější. Z Brány sálal ledově mrtvolný chlad, ze kterého se svíraly vnitřnosti a zpomaloval tep, volně dýchat bylo stále těžší a mysl se otupovala. Avšak Maxarel nebyl jen obyčejný člověk. Byl Mordat – napůl člověk, napůl netvor; jedna z nejstarších Sil temnoty, která při prvním příchodu lidí před tisíci lety pohltila několik jedinců do své moci. Skrývala se v něm pradávná síla zla, která potlačovala jeho lidskou část a dělala z něj krutou bytost sloužící temnotě.

Ale Brána mu všechnu jeho moc ubírala, vládla černému ohni a její dech, ledovější než cokoli jiného, co si dovedl představit, hasil jeho sílu. V těchto místech vládl jen Valgar, nikdo jiný. Brána působila na Maxarela velkolepě a úchvatně. Sice v její blízkosti ztrácel svou moc Mordata, ale dodávala mu jinou sílu, duševní. Sílu temnou a zlou. Cítil se zde jako pravý služebník temnot.

Kolem Valgarova trůnu polehávala pětice velkých huňatých vlků, což v Maxarelovi vzbuzovalo ještě větší respekt. Věděl, že jeho Pán miluje vlky, psovité šelmy a všechny jim podobné netvory a že se k nim vždy choval s největší láskou, jako by to byli ti nejroztomilejší domácí mazlíčci. I Dargwlky si hýčkal a nedal na ně dopustit. Maxarela vždy popuzovalo, že čaroděj dával přednost třem obludným bestii před ním samotným. Jeho vlci ale byli nádherní, silní, s krásnou stříbrošedou a černou srstí. Leželi s hlavou hrdě zdviženou a očima pozornýma ke všemu, co se v sále jen pohnulo. Nyní upřeně a nehnutě pozorovali Maxarela.

Předstoupil před Černého čaroděje a oddaně poklekl u prvního schodu. Sklonil hlavu a plamenný meč zmizel, aniž by si to uvědomil. Valgar seděl ve stínu na svém kamenném trůnu přímo pod Bránou a ani nehlesl.

Maxarel netušil, jak se jeho Pán tváří, jestli se zlobí a zda se na něho dívá. Opatrně zvedl hlavu, ale čaroděj byl skrytý ve tmě. Když se ko-

nečně pohnul a vstal, jeho dlouhý rudý plášť zašustil a zaleskl se ve světle ohňů, které planuly v hlubokých mísách po obou stranách trůnu. Ale ani tak mu Maxarel neviděl do obličje zahaleného kápí.

Valgar velmi pomalu sestoupil ze schodů a stanul vedle něj. Maxarel opět sklonil hlavu a sledoval lem Pánova pláště, který sahal až na vlhkou zem.

„Neuspěl jsi!“ pronesl čaroděj hlubokým, zvučným hlasem, který se rozléhal po celé jeskyni.

Maxarel věděl, že Pán pozná jeho prohru ještě dřív, než vůbec cokoliv řekne.

„Ano, můj Spasiteli,“ přiznal přiškrceným hlasem. Neopovažoval se však vzhlednout.

„Kolikrát už jsi mě zklamal, Maxareli?“ zeptal se ho Valgar zdánlivě klidným hlasem. Za předstíraným klidem se ale skrýval vztek a zlost. Mordat neodpověděl.

„Nepřivedl jsi mi jednorozce v době, kdy se skrýval u Ismires, nezabil jsi královnu země, když jsi ji zabít měl, prohrál jsi bitvu o Rubínové údolí a opět jsi nebyl schopen přivést mi jednorozce ani tu elfku!“ Při poslední větě nebezpečně zvýšil hlas.

„Podcenil jsem sílu svého bratra, Spasiteli. Uprchl s princeznou i jednorozcem...“

„Ano. Tvůj bratr,“ přerušil ho Valgar ostře. „Tvůj bratr Veragin už mi způsobil hodně problémů, Maxareli. Zabil jednoho z mých milovaných Dargwlků – máš vůbec ponětí, jak prastará tato stvoření jsou? Ze samých hlubin temnot jsem je musel vypustit! Tvůj bratr hatí všechny moje plány, chrání tu elfku a odvádí tvou pozornost a soustředěnost od plnění tvých úkolů. Říkal jsi, že ho získáš na mou stranu, že jste čekali na mé osvobození společně, ale zatím se ti nepodařilo nic z toho, co jsi sliboval. Řekni, Maxareli, proč bych tě neměl na místě zabít? Nebo tě raději nechat trpět a umírat tou nejhorší a pomalou smrtí?“

„Protože...“ začal Maxarel a ze všech sil se snažil ovládnout svůj chvějící se hlas, „protože jsem tvůj nejsilnější a nejvěrnější stoupenec, můj pane. A protože jen já ti dokážu přivést posvátného jednorozce.“

„Dosud se ti to nepodařilo. A já už jsem unavený věčným čekáním a ztrátami!“ zařval čaroděj vztekle. Vlci zlověstně zavrčeli.

„Tentokrát tě nezklam. Raději zemřu, než abych se vrátil bez elfky a jednorožce. To ti přísahám!“ prohlásil Mordat odhodlaně.

„Dobrá, já tvoji přísahu tedy přijímám,“ odvětil Valgar o něco klidnější hlasem. „Vstaň!“

Maxarel se váhavě postavil a pohlédl čaroději do obličeje. Neviděl však nic; jeho tvář zakrýval černý stín kápě. Valgar se k němu otočil čelem; byl vyšší než Mordat a působil hrozivě a tajemně.

„Tentokrát královnu země získáš a přivedeš mi ji. Jednorožec tě bude následovat sám, půjde za ní kamkoliv. I do pekla, neboť on nevidí nic zlého ani v samotných základech temnot. Jak bláhové a naivní dobro je!“ Zlověstně se zasmál. „A jestli bude tvůj bratr i nadále dělat problémy, zabiješ ho. Má poslední možnost se ke mně přidat.“

„Jsem si jistý, můj Spasiteli, že ho tentokrát přesvědčím. Byl nucen na sebe znovu vzít svou pravou podobu. Opět v něm vzplanul plamen zla. Půjde za mnou!“ ujišťoval čaroděje Maxarel. I přes všechnu svou krutost a podlost bratra miloval. Byl to jediné, co měl.

„Ale ta elfka, pane... Zdá se, že začala využívat moc dobra, kterou v sobě nosí. Utkal jsem se s ní, ale byla dosud slabá. Ještě ji nedokázala ovládnout.“

„Hlupačka,“ utrousil Valgar a odstoupil od Maxarela.

Z temnoty jeho trůnu se vynořila velká kočka, téměř stejně velká jako Dargwlk. Neměla žádnou srst, byla holá jako právě narozené myší mládě. Její vyzáblé tělo obepínala narůžovělá kůže. Měla až nepřírozně dlouhé nohy a pod ohavnou kůží se jí rýsovaly kosti a žebra. Protáhlá hlava se podobala spíše hlavě ještěra nebo draka; měla ještěřtí tlamu i nozdry, ale žádné uši. Kolem zešikmených očí, na čele a na dlouhém čenichu se černalo pár dračích šupin a po celé délce hřbetu až po útlý, dlouhý ocas se táhl hřeben špičatých ostnů a ostrůvky šupin.

Maxarel ohyzdného tvora dobře znal a hluboce nenáviděl. Podíval se krátce do jeho stříbřitých, lstivých očí, orámovaných černými šupinami, a raději rychle pohled odvrátil. Valgar v temném jazyce černé

magie nazýval tvora Dechron, avšak elfové mu říkali Ner'kar. Byl to příbuzný draků a někde v prastarých kořenech možná i Takrů. Prý měl vynikající čich, dokázal zachytit pach i na míle daleko, a jeho stříbřité oči skvěle viděly i ve tmě. Byl to výborný stopař.

Všichni byli přesvědčeni, že Ner'karové už dávno vyhynuli. Tento tu ale byl. Valgar ho našel v jeskynním labyrintu a pojal ho za svého mazlíčka. Choval se k němu lépe než k Maxarelovi a rozmazloval ho, jako by to byl ten nejkrásnější tvor na zemi. Ale Maxarelovi připadal odporný, nenacházel na něm nic přitažlivého a nechápal, co na něm jeho Pán vidí tak zázračného. Možná to bylo jen vědomí, že je to příbuzný draků a vyhynulý druh. V každém případě si ho Valgar oblíbil.

Ner'kar se o čaroděje začal otírat jako kočka a vydával při tom podivný cvrlikavý zvuk. Valgar ho pohladil po šupinaté hlavě a když Maxarel pohlédl jeho do podlézavých očí, zahlédl, jak netvorovi z tlamy vystřelil rozeklaný černý jazyk.

„Je to hlupačka,“ zopakoval Valgar. „Stále ještě nepochopila podstatu moci, kterou v sobě nosí. Zatím ještě není nebezpečná, ale dávej si na ni pozor.“

„Ano, můj Spasiteli.“

„A kde jsou Drikor s Nirodem? A co skupina noxogů, které jsem ti dal, abys dopadl ty červy, kteří se mi opovažují postavit?“

„Dargwlky jsem poslal za Veraginem a princeznou do Tmavého lesa. A noxogové... noxogové jsou všichni mrtví, můj pane.“

Valgar se k němu hněvivě obrátil: „Mrtví?“

„Přiletěli draci a zabili je.“

„Draci!“ vykřikl čaroděj tak zuřivě, až od něho Ner'kar odskočil. „To kvůli nim jsou všechny mé plány v troskách! Ti zatracení elfové! A ti hlupáci z království se s nimi spojili! Udělali něco, na co bych si nikdy netroufl pomyslet! Spojit se s draky! Jak to, že mě to nenapadlo? Nechal jsem se zaskočit a podcenil jsem odvalu té elfské princezny! A prohrál tak válku s královstvím!“

Maxarel sklonil hlavu. Jeho Pán zuřil...

„Avšak teď jsou slabí...“ pokračoval Valgar klidnějším, tišším hlasem. Zamířil zpět ke svému trůnu a jeho plášť se za ním prudce zavlnil.

Sedl si a zmizel ve stínu. „Král Leodhen je mrtev, vojsko téměř pobito, město zničeno.“

„Král Leodhen je mrtvý?“ podivil se Maxarel. Jasně si vzpomínal, jak před lety jeho i Veragina královny stráže pronásledovaly a jak usilovně po nich pátraly. Ale především si vzpomínal na ten večer, kdy Leodhenovi vojáci vtrhli do jeho rodné vesnice a odvedli a poté zabili jejich otce. „Tak on je mrtvý...“

„Ano,“ potvrdil čaroděj. „Už tě nemusí tížit tvá pomsta.“

„Nepřestanu se mstít, dokud nebude celý královský rod vyhuben a království nezanikne! Nyní je králem ten princ, Falien. Sám ho zabiju.“

Valgar se rozchechtal příšerným, hrozivým smíchem.

„Doteď jsi nedokázal ublížit ani jednomu z té skupiny.“

„Podcenil jsem je,“ odvětil Mordat zahanbeně. „Ale můj pane, mohl byste vyslat další armádu, aby na Santiel zaútočila! Jak jste sám řekl, jsou teď slabí!“

14

„Nemám už žádnou armádu!“ vyštěkl Valgar nasupeně. „Všechna má snaha, všechno úsilí, s jakým jsem vypouštěl netvory z temnot, přišlo nazmar! Celá má armáda je rozprášena. Draci všechny spálili, jen hrstka kirlopů a noxogů se vrátila, aby mi podala hlášení.“

Odmlčel se a Maxarel se v nastalém tichu bezděky zachvěl. Ucítil moc Brány...

Náhle cosi zaslechl. Tiché zasténání, nepatrné zaševelení, které se ozývalo ze tmy napravo pod podstavcem. Ale Mordat nedokázal rozeznat, od koho to tichounké naříkání pochází. Znovu promluvil jeho Spasitel a přitáhl tak jeho pozornost.

„Navzdory všemu jsem vyslal několik oddílů svých věrných kirlopů, aby hatili plány nové, mladé a nezkušené královny a sledovali hrad i město ve dne v noci. Nejvíce je oslabíme, a možná i zničíme, když je připravíme o vůdce. Proto doufám, že se jim podaří královnu zajmout a přivést mi ji.“ Ďábelsky se usklíbl, až mu zasvítily bílé zuby. „A navíc...“ Maxarel si všiml, jak se čaroděj v trůnu narovnal a přehodil si nohu, přes nohu. „... jsem našel účinný způsob, jak své netvory posílit. Jak je udělat ještě hrozivějšími, ale i chytřejšími. Vytvořil jsem nový druh.“

„Nový druh kirlopů, můj pane?“ podivil se Maxarel upřímně.

„Přesně tak,“ potvrdil Valgar pyšně. „Ale jejich vyvolávání z temnoty je mnohem náročnější než u obyčejných kirlopů. Bude trvat dlouho, než se mi podaří dát dohromady alespoň jeden oddíl.“

„A potom...“

„A potom uvidíš, co se bude dít.“

„Znovu zaútočíte na království!“

Valgar neodpověděl, ale Maxarel si byl jistý, že se v černotě svého trůnu potměšile usmál.

„A co města v povodí Lili, můj Spasiteli?“ zkusil to Maxarel ještě váhavě.

„I tam mých netvorů ubývá. Vracejí se sem po hrstkách, poraženi královskými vojáky, a já si na nich vybíjím svůj vztek,“ zasmál se zlověstně. „Na kom jiném si mám ulevit? Přitáhnou zpátky s neúspěchem a čekají vlídné přivítání? Pche! Ty zrůdy jsou naivnější, než jsem si myslel.“

„Tak co teď hodláte udělat?“ odvážil se zeptat Mordat, když náhle ucítil, že se mu cosi oťřelo o nohu. S odporem ucukl a spatřil Dechrona, jak na něj upírá své vychytralé, lstivé oči. Oči ostřejší než meče. Mordat se zamračil a zhnuseně se od vyzáblého stvoření odtáhl.

„Co hodlám dělat...?“ zašeptal čaroděj, že ho Maxarel sotva slyšel. „Co hodlám udělat?!“ rozkřikl se nakonec téměř nepřičetně.

V Maxarelovi hrklo.

„Měl bych tě nechat zpráskat bičem, měl bych tě mučit a týrat těmi nejstrašnějšími kouzly! Za to, jak jsi neschopný!“

„Můj pane...“

„Mlč! Hlupáku!“ zarazil ho Valgar příkře a opět vstal. Začal přecházet před svým trůnem z místa na místo a mnout si ruce. Vlci k němu otáčeli hlavy, až k nim nakonec přistoupil a dlouhými prsty poškrábal jednoho z nich za ušima. Hned se k němu nahrnuli i ostatní a dožadovali se přízně.

„Už se na tebe nemohu spolehnout, Maxareli. Příliš jsi mě zklamal. Mohl bych tě dát na mučidla, ale k čemu by mi to bylo? Zmračený a vysílený bys mi byl k ničemu. A lepšího pomocníka nemám. Přesto

už se nemohu spoléhat jen na tvé umění. Nemohu si dovolit další neúspěch.“

Maxarel netušil, kam tím Valgar směřuje, ale neopovažoval se ho zeptat.

„Proto ode dneška nebudeš pracovat sám.“

„Pane?“

„Půjdeš do Západních vesnic, však to tam moc dobře znáš, a najdeš Spoutávače. Nebo také Skrývače, jak se mu jinak říká.“

„Spoutávače?“ podivil se Maxarel. Dechron přiskočil ke svému Pánovi, uvelebil se mu u nohou a s prskáním odháněl vlky. Ti na něho výhruzně vrčeli a ohrnovali pysky, ačkoli byl Ner'kar dvakrát větší než oni. Ale Valgar je opustil a přešel přímo k Maxarelovi. Ve světle ohně teď Mordat spatřil jeho lesklé černé oči. Byly hlubší a temnější než samotná Brána temnot. Zabodávaly se do něho a jeho temný pohled byl takřka nesnesitelný. Ale Maxarel to vydržel. A čaroděj se vznešeně napřímil.

16

„Ano, přesně toho. Slyšel jsi o něm, ne?“

„Ovšem, můj Spasiteli. Ale myslel jsem, že už je dávno mrtvý. Pomáhal vám za časů, kdy jste se poprvé pokoušel vyvolat zlo a kdy jste byl spoután Kletbou. Byl to mocný čaroděj.“

Valgar se usmál: „Hodně mi tehdy pomohl. To musím uznat. Oklamal i mého otce. Dokázal oklamat všechny... a dokáže to i nyní. Není mrtvý, vím to. Cítím to. Po mém spoutání zmizel, ale já si jsem téměř jistý, že vím kam.“

„Vy chcete, abych ho našel?“

„Chci, abys ho našel, společně s ním vypátral elfku i jednorožce a přivedl mi je. Ne nadarmo se mu přezdívá Spoutávač.“

Maxarel se zamračil. Nelíbilo se mu, že by měl pracovat s někým dalším... s někým téměř sobě rovným. Dělit se o výsadu nejvyššího Pánova služebníka. Domlouvat se na rozkazech s někým jiným. Navíc o Spoutávači slyšel. Říkalo se, že kdysi pracoval pro čaroděje Orlina jako jeho pomocník. Byl tehdy hodně mladý, o něco mladší než Valgar, když se pokoušel vyvolat zlo. A spojil s ním své síly. Pomáhal mu jeho otce klamat, aby si dál myslel, že je jeho syn plně oddán dobru.

Avšak nikdo neznal jeho pravé jméno. Spoutávač se mu říkalo proto, že silou vůle dokázal spoutat a ochromit síly ostatních. Obrátit je proti nim samotným. Někdo ho ale nazýval také Skrývačem, poněvadž byl mistrem iluzí a klamů. Orlin tvrdil, že má výjimečně vyvinutou mysl a vůli. Soustředěním a silou myšlenky dovedl před očima ostatních vyvolat obraz, který tam ve skutečnosti vůbec nebyl. Dokázal se napojit na mysl člověka, kterého chtěl oklamat, a ukázat mu to, co chtěl, aby viděl. Takže mohl před Orlinem skrývat Valgarovu tajnou místnost, kde prováděl své temné rituály a učil se černé magii. Dvěře měl Orlin celou dobu před nosem, ale kvůli Spoutávačovým klamům je neviděl. Proto se mu přezdívalo i Skrývač; uměl před očima ostatních skrýt téměř cokoli.

Orlin by samozřejmě jeho klamy dokázal prokouknout. Ale protože ho něco takového nenapadlo ani ve snu, neměl žádný důvod předpokládat, že jeho syn provádí něco nekalého, ani důvod po něčem pátrat. I když postupem času začínal mít neblahá tušení. Tajnou místnost objevil až poté, co ho o všem informoval velký Bílý lev. Valgar se Spoutávačem uprchli a všechny iluze a kouzla konečně zmizely.

Spoutávač nebyl vyloženě zlý, neměl v sobě nic z temnoty, ale byl mazaný a podlý. Přidal se vždy na tu stranu, na které měl jasné výhody a kde bylo zaručeno vítězství a moc. Vždy dbal na to, aby byl na té straně, kde mohl něco vyzískat. Tehdy, před deseti lety, viděl svou šanci v povstání zla. Doufal, že kdyby pomohl Valgarovi, mohl by poté těžít z postavení jeho přítele a věrného služebníka. Ale věci se zvrty a hrozba byla zahánána. Stáhl se do ústraní a celá léta v klidu přežíval pod vládou dobra. Nikdo ho nedokázal najít. Ani král Leodhen.

„Ale pane, ten muž se k vám nevrátil, když jste se osvobodil. Nejednal vaším jménem a nezabíjel za vás tak, jako já a můj bratr. Není věrný, Spasiteli.“

„Nezklamal mě o nic víc, než ty!“ obořil se na něho Valgar. „Spoutávač je nestálý. Ano, nedá se mu věřit. Záleží mu jen na vlastním blahu. Ale neopovází se mi vzepřít. Ví, že s nástupem zla by mohl projevit své síly, získat zpět svou důležitost a nemusel by dál trčet v jedné z těch zapadlých vesnic jako obyčejný bezvýznamný hlupák.“

Čaroděj vztáhl svou dlouhou ruku k Maxarelovi. Zpod rukávu vyklouzly štíhlé bílé prsty s černými nehty. Valgar prsty lehce nakrčil a poté je zaťal v pěst. V ten okamžik Maxarel pocítil silný tlak kolem krku. Jako by ho stahovala neúprosná smyčka. Dusil se, lapal po dechu. Pánova síla byla strašlivá a rostla každým dnem. Brána temnot mu dodávala velkou moc.

„Najdeš ho, Maxareli! Najdeš ho a společně s ním mi přiveď jednorozce. Jedině Spoutávač dovede spoutat princeznu moc. Snad pro tebe potom bude snazší mi ji přivést. A jestli i tentokrát zklameš, uvrhnu tě do hlubin temna. Do nicoty a prázdnoty, kde budeš na věky bloudit. Bez života, bez radosti, bez touhy... Jako prázdná schránka odsouzená k utrpení a samotě.“

Mordat zasípal a padl na kolena, docházel mu dech. Plíce se mu stahovaly, zoufale potřebovaly kyslík. Valgar s krutým úsměškem pozvedl nataženou paži ještě výš, a jakási neviditelná síla zvedla Mordata ze země a vyzdvihla ho do vzduchu. Maxarel se svíjel a trpěl, ale Spasitelova krutost se zdála být nekonečná. Konečně jeho neviditelný stisk povolil. Mordat se zaduněním dopadl na studenou zem, chvějícími se prsty si svíral rozbolavělé hrdlo a zoufale lapal po ledovém vzduchu.

Valgar zamířil podél podstavce s trůnem k zadní stěně do neprostupné tmy. Z temnoty náhle zaznělo jeho tiché zamlaskání a v odpověď se ze stínu ozvalo zavzlyknutí. Zděšený Maxarel upřel zrak do tmy. Valgar zamlaskal znovu. Z temného stínu se vyplazila vyhublá křehká dívka v roztrhaných hadrech, se špinavými zacuchanými vlasy a s usazenou tváří. Roztřeseně se po zemi došourala až ke svému Pánovi, přitáhla si kolena k bradě a hlasitě se rozplakala. Byla celá špinavá a na těle pod šaty byly vidět podlitiny a modřiny.

Valgar se k ní sklonil a se zlomyslným úsměvem jí odhrnul vlasy z obličeje. Dívka však odvrátila tvář, a když se čaroděj dotkl jejího ramene, ucukla. Na tvář jí okamžitě přilétla tvrdá facka, div že se nesvalila na bok. Valgar ji hrubě chytil za bradu, cosi jí pošeptal do ucha, až se roztřásla od hlavy k patě, a znovu se otočil na Maxarela. Mordat nepochyboval o tom, že to byla čarodějova otrokyně. Kdoví, odkud ji jeho poskoci unesli...

„Nebude ti věřit, že tě posílám já.“

Maxarel věděl, že stále hovoří o Spoutávači.

„Proto ho oslovíš jeho pravým jménem. Nikdo ho nezná. Jenom já... Sám jsem ho odhalil. A já ti to jméno prozradím, Mordate. Řeknu ti ho... a ty se vydáš na poslední pátrací výpravu svého života, protože potom už nebude nic. Selžeš-li, čeká tě jen utrpení. Uspěješ-li, tvá moc vzroste. Všemocný Golrog vystoupí z temnoty světů a žádné další hledání již nebude zapotřebí.“

VZPOMÍNKY

Mezi černými, vysokými a hustými stromy běžel velký zuřivý netvor. Trochu se podobal člověku, trochu lvu. Proplétal se mezi temnými kmeny a zrádnými větvemi a nad hlavou mu ševelil děsivý šepot korun.

Mordat, v elfské řeči správně nazývaný Morrgalodat, utíkal Tmavým lesem s elfskou princeznou přehozenou přes rameno.

20

Byla již noc a tady, v *Lese přízraků a strachu*, to byla zlá a proradná noc... Kmeny a větve stromů byly černé a temně zelené. Na zemi leželo spadané jehličí, které křupalo a praskalo pod netvorovými těžkýma nohama, a mezi tmavými kmeny vyrůstalo neprostupné křoví a keře, z nichž vše sledoval nespočet vražedných a lstivých očí. Vzduch zde byl studený a až nebezpečně čerstvý, nasáklý vůní stromů a spadaného jehličí.

Aranis měla strach. Ležela Mordatovi, jenž býval jejím přítelem Veraginem, na rameni a nevěděla, co si má myslet. Co se teď stane? Kam utíkají? Co s ní asi hodlá Veragin udělat...? Vždyť je Mordat! Celou dobu jim lhal. Klamal ji... klamal všechny ostatní...

Pokoušela se mu vysmeknout, bušila do něj pěstmi, prosila ho, ale nic nepomáhalo. Běžel dál, bez únavy, bez zaváhání, aniž věděl, kam se vlastně žene. Aranis se chvílemi rozhlížela po lese. Byl tak strašlivý, tolik děsivý... Zdálo se jí, že i stromy zde mají uši a oči. Nikde nebylo vidět živou duši, ale přitom cítila, že sami rozhodně nejsou. A i když nejzřetelněji slyšela dusot Veraginových těžkých nohou, jeho dech a praskot větví, jak si jimi prorážel cestu, jasně vnímala i jiné zvuky. Vzdálené, zastřené a tajemné.

Mezi hustými korunami se jen obtížně dalo zahlédnout hvězdné nebe a stříbrný měsíc. Avšak jeho záře se rozlévala mezi stromy a mlhavý přisvit dopadal na zem. Tmavý les působil velmi zrádně, proměnlivě a záludně. Jako by v něm nic nebylo takové, jak se na první pohled zdálo.

Veragin se náhle zastavil. Prudce a nečekaně zaskočil za nejbližší mohutný strom a skryl se za něj. Popadl elfku do mohutných rukou, které spíš vypadaly jako velké tlapy, a postavil ji na zem. A když ji vzápětí tvrdě přitiskl k drsnému kmeni, Aranis se leknutím zajíkla. Otočil se k ní a prst si přiložil na ústa, plná ostrých zubů. Zavrčel něco jako *psst*, silnými rukama jí svíral ramena a mačkal ji ke stromu.

Aranis se na něj vyděšeně dívala, ale on její pohled nevnímal. Soustředil se na něco jiného. Něčemu naslouchal... Jeho děsivá lví tvář byla stažená do pozorného výrazu. Hustá zlatá hříva mu spadala do ohnivých očí planoucích zlatočernými plameny. Celé jeho tělo bylo větší, svalnatější a silnější, porostlé černožlatou srstí. Ale navzdory všemu to byl stále on. Její Veragin...

Celá roztřesená, vyčerpaná a zmatená se rozhlédla kolem. Vanul studený večerní vánek a černé větve stromů se v něm lehce prohýbaly, šuměly a výhruzně naříkaly. Vše halila černočerná tma. Zaslechli zvuky, jako kdyby okolo nich někdo chodil. Jehličí praskalo stejně, jako předtím pod Veraginovými nohama, a husté keře šuměly a šeptaly si. Kamkoli se elfka podívala, zdálo se jí, že je pozorují dva páry záludných očí. Avšak když se zadívala pozorněji, nic nespatriila. Pověry nelhaly. Tmavý les je děsivé a hrůzu nahánějící místo plné přízraků a tajemných, zlých tvorů. Cítila je. Cítila jejich přítomnost, drobné záchvěvy neznámých pocitů, proudění různých životů. Vnímala přítomnost temnoty.

Někde zapraskala větev. Aranis sebou leknutím trhla, ale Mordat na ni okamžitě výhruzně zavrčel. Zachvěla se a přitiskla se těsněji ke stromu. Chtěla se zeptat, co to bylo za zvuk, ale bála se Veraginova hněvu.

Měla z něho strach...

Rychle se v duchu spojila s jednorožcem. Věděla, že je tu s nimi,

i když byl stále neviditelný. Ale stál blízko ní, cítila jeho teplo, tlukot jeho srdce i známý a konejšivý proud jeho pocitů a myšlenek. Myšlenek tak hbitých, hustých a navzájem se proplétajících, že se jí nedařilo v nich vyznat, ani jim porozumět, ani z nich cokoliv zachytit. Aranis na to byla zvyklá, věděla, že nemůže pochopit jednorozcovu myšlení ani vnímání světa. Dorozumívala se s ním pomocí pocitů, což bylo mnohem hlubší, než kdyby si vyměňovali myšlenky.

Cítila, že jednorozec stojí těsně vedle ní. Zcela klidný, beze strachu, bez vzrušení, bez sebemenších známek napětí či nejistoty. On byl ztělesněním dobra. On byl dobro. Nevěděl, co je to zlo. Nechápal jeho podstatu. Na to bylo jeho myšlení příliš čisté a nevinné, příliš dobré. V Tmavém lese nepocítoval žádné ohrožení. Cítil jen strach a zoufalství těch, kteří byli s ním, a byl jim vždy nablízku, aby je utěšil, ukonejšil a pomohl jim svou nehynoucí láskou a ušlechtilou duší. Avšak hrozbu, která hrozila jemu samotnému, neviděl. Neviděl ani nebezpečí, která hrozila jeho společníkům, ale vnímal jejich pocity, obavy a strach. A především jim důvěřoval.

22

Aranis chtěla, aby zůstal neviditelný. Bála se o něj a on to věděl. Zahřívá ji útěchou a ona se pokoušela zklidnit své divoce bušící srdce. Hrdlo se jí svíralo strachem a panikou. Netušila, že na ni bude Tmavý les působit takhle silně. Ale uvědomovala si, že už si musí jednou provždy zvyknout, že různá místa, síly a energie na ni působí mnohem silněji než na kohokoliv jiného. Ovšem stále to pro ni bylo cosi nového a pokaždé ji to zaskočilo.

Jasně zde cítila přítomnost temných sil, pradávných a proradných... zcela jiných než v horách Dragor, kde panovala moc draků a kde nepřevládalo ani dobro ani zlo. Tam byly obě síly v rovnováze. Hory sice vyhlížely zrádně a nebezpečně, ale neustále byly pod kontrolou draků. Zatímco tady v Tmavém lese to bylo jiné. Nadvláda zla tu působila mocněji a výrazněji než jinde. Síla zla prostoupila každíčký kousíček lesa. Aranis ji rozpoznala, a rozpoznala ji i moc dobra v jejím nitru, která se chvěla a toužila vyjít na povrch. Aranis s ní usilovně bojovala a nebyl to snadný souboj. Ubíral jí mnoho energie. Nakonec ji ale dokázala v sobě udržet.

Moc dobra byla nespoutaná a ohromná, téměř všemocná, ale elfka už se jí nebála. Smířila se s ní a ze všech sil se jí snažila ovládnout a splynout s ní. Nebyla si ale vůbec jistá, zda to dokáže. Hluboko uvnitř totiž cítila, že něco takového je asi nad její síly.

Zapraskání se ozvalo znovu a Aranis zatajila dech. Její velké oči těkaly ze strany na stranu, ale nakonec její pohled pokaždé spočinul na mohutném Mordatovi, který stál těsně u ní a stále soustředěně naslouchal. Slyšela i vnímala jeho chroptivý dech a pořád dokola si opakovala, že ve skutečnosti je to Veragin ukrytý za maskou netvora. Ten Veragin, kterého zná. Ale znala ho vůbec někdy? Ta otázka ji děsila.

Náhle zahlédla pohyb. Několik metrů od nich, ve směru, kterým se díval i Veragin. Pohnulo se tam cosi podivného a velkého, a vzápětí dokonce spatřila jasně rudé, krvavé oči. Spadané jehličí tiše křupalo; kroky záhadného tvora byly lehké a opatrné. Vtom se objevil další pár rudých očí. Čtyři purpurové tečky se vznášely v černé temnotě noci, v tmavých stínech stromů a slabém měsíčním třpytu.

Veragin nečekaně vystartoval vpřed. Odlepil se od Aranis a vyskočil z úkrytu přímo před oba páry krvavých očí. Aranis úlekiem zavravorala a vyděšeně zírala na velkého Mordata, řvoucího zuřivě jako rozběsněný lev, jak se holýma rukama vrhá na dva ohromné Dargwlky.

Ozvalo se zavrčení a posléze zakňučení, to když Veragin jednoho z nich odhodil stranou, kde netvor přistál pod stříbrnými paprsky měsíce na malé mýtině. Vztekle se postavil zpět na všechny čtyři, otřepal se a potřásl hlavou. Aranis naprosto zřetelně viděla jeho zuřivě vyceňené bílé tesáky a dva šavlové zuby. Netvorova černá srst s rudými tygřími pruhy se leskla v měsíčním světle a jeho krvavé oči, plné touhy po pomstě a smrti, blýskaly vztekem.

Druhý Dargwlk na Veragina zaútočil ve snaze prokousnout mu hrdlo. Mordat ho ale jedinou mocnou ranou pěstí srazil k zemi. Ve stínech stromů rozeznala Aranis jen jeho temný obrys.

Veragin nelenil a okamžitě se vyřítil zpět k prvnímu netvorovi. Skočil k němu na prozářenou mýtinu, a když se ho Dargwlk pokusil kousnout, chytil ho oběma obrovskýmá rukama za tlamu a odhodil ho stranou. Ale to už mu na záda skočil Dargwlkův bratr.

Veragin zařval a přehodil si netvora přes rameno. Vlk se bránil a své dlouhé drápy mu v poslední chvíli zaryl do prsou. Z hlubokých škrábanců se okamžitě vyhrnula krev. Vzápětí ale Dargwlk přistál vedle svého bratra, který se snažil postavit na nohy.

V tom okamžiku Veragin pozvedl ruku a v ní se mu zčistajasna objevil zlatočerný plamen.

Dargwlcí s naježenými ocasy, vyceněnými zuby a výhružně zvednutými hlavami se stáhli. Aranis cítila, že mají z Veragina strach. Konec konců to byl Mordat a bratr jejich pána Maxarela. A na něho by si Dargwlcí nikdy netroufli. I teď museli vědět, že kdyby Veragin použil jen zlomek své moci, byli by oba ihned mrtví. Nemusel se obtěžovat bojem ani použít svoji plamennou sílu, ale přesto to udělal. Chtěl dát Dargwlkům šanci na rovný souboj, ale jejich příležitost již vypršela. Měli rozkazy od svého pána a neopovážili se je neuposlechnout.

Plamen v jeho dlani se rozhořel a změnil se v ohnivou kouli. Veragin neváhal a mrštil ji po obou netvorech. Ti se střele vyhnuli, ale Veragin po nich okamžitě hodil další. Tentokrát nebyli dost rychlí. Ohnivá koule trefila jednoho z nich přímo do hrudi, zatímco druhý uskočil stranou.

„NE!“ zařval Dargwlk, když spatřil svého bratra v plamenech. „NIRODE!“

Niroda zachvátíl zlatočerný ohnivý vír. Ovinul se kolem jeho těla jako neúprosný had a Dargwlk naposled zařval. Vzápětí ho plameny pohltily a rozplynuly se jako pára. A po Dargwlkovi nezbylo ani stopy.

„NÉÉ!“ vřeštěl Drikor a s nepřítčným nářkem se dal na útěk. Veragin ho vyprovodil tak příšerným a zlověstným smíchem, až se Aranis zmocnila hrůza. Pevně se chytla stromu a schovala se za něj. Doufala, že si jí Mordat nevšimne. Třeba už na ni zapomněl...

Ale Veragin se otočil přímo k ní a v jeho očích spatřila krutou spokojenost. Už neplanuly, byly zase jeho, oříškově hnědé, avšak jako by byly zahalené stínem nebo temnou mlhou. Aranis netušila, co by měla udělat. Veragin ji děsil, ale věděla, že by nemělo cenu před ním utíkat. Dohonil by ji, a navíc jí něco uvnitř našeptávalo, ať zůstane. Ať zůstane s ním.

Zamířil sice k ní, ale pak se vyčerpaně opřel o vedlejší strom. Aranis instinktivně ucouvla. Veragin vypadal podivně. Zdál se náhle velice vysílený, i když ještě před chvílí byl plný energie. Oběma rukama se chytil černého kmene a ztěžka oddychoval. Vypadalo to, že bojuje sám se sebou. Vztekla a zároveň zoufale vrčel a pevně svíral strom, jako by se bál, že by mohl po Aranis skočit. Byla to pro něj strašlivá muka... a Aranis to najednou věděla. Cítila jeho bolest i utrpení, vnímala boj, který se odehrával v jeho nitru. Do očí jí vhrkly slzy a rozbušilo se jí srdce.

Veragin zápasil s temnotou své duše, se svým druhým já. V jeho nitru se rozhořel zlý plamen, který ho nabádal ke krutosti a ohavnostem. Aranis to všechno viděla. Díky nové schopnosti, kterou získala zároveň s mocí dobra svým spojením s jednorožcem. Díky Amildii, v lidské řeči zvané empatie, vcítění se do druhého. Veragin musel svádět nelítostný a těžký souboj se svou temnou a zlou polovinou, která se projevila v okamžiku, kdy se navrátil do své původní, přirozené podoby Mordata. S touto podobou se v něm znovu ozvala stará, dávno uspaná moc zla. Mohl opět používat svou pravou sílu, ale za strašlivou cenu – jeho duše se zmocnila temnota a jeho kruté já povstalo.

25

Jedna jeho část mu říkala, ať chrání jednorožce a Aranis. Ať bojuje za dobro. Připomínala mu vše, co během putování do Etelwenu zažil. A také ho posiloval nový cit, který nikdy předtím nezažil – láska. Avšak druhá jeho část ho nutila k pravému opaku. Slyšel hlas, který mu našeptával, aby princeznu zabil nebo se jí alespoň zmocnil, spoutal ji a našel svého bratra. Aby tak odevzdal Aranis i jednorožce svému pravému a jedinému Pánovi. Valgarovi.

„Veragine...“ zkusila na něj opatrně promluvit Aranis, ale stále raději zůstávala v bezpečné vzdálenosti, ukrytá za stromem. Veragin se v temném stínu nepatrně pohnul. Aranis vyděšeně polkla. Nevěděla, co od něj teď může čekat. Ale bolelo ji, takhle ho vidět.

„Veragine...“

Mordat vyčerpaně zabručel, ale vzápětí k ní rychle vyrazil. Aranis se téměř zastavilo srdce leknutím. Ale to už byl Veragin u ní. Vztáhl k ní ruku a silně ji stiskl pod krkem. Aranis zalapala po dechu a mar-

ně se ho snažila odstrčit. Sledovala jeho děšivé tesáky, lví rysy a zamlžené oči... ty oči, které znala a které milovala. Nyní byly ale zastřené a něha, kterou v nich každodenně vídala, se zdála být ztracená v návratnu.

Po tváři se jí skoulela slza. Jeho silná ruka ji svírala stále mocněji a Aranis cítila, jak z ní pomalu uniká život. Nedostávalo se jí vzduchu a její mysl se nořila do hlubokého spánku. V důsledku toho přestala vnímat Veraginovy pocity. A jednorožec jí pomoci nemohl, protože nedokázal ublížit nikomu, ať už se dělo cokoli. Nerozpoznal a neviděl zlo a nebezpečí. Jediné, co kromě dobra vnímal, byla smrt. Protože smrt není zlá, ale je součástí života. A Aranis se nyní smrti přibližovala. Proto náhle pocítila jednorožcovu energii, která jí pojednou začala proudit do těla.

Veragin hlasitě oddechoval a hleděl dívce do tváře jako smyslů zbavený. Jako by byl v nějakém transu. Pak náhle prudce zamrkal, vzápětí stisk povolil, až ji pustil úplně.

26

Aranis se zhroutil na zem. Namáhavě lapala po dechu, byla omámená z nedostatku kyslíku. Veragin vypadal naprosto zděšeně. Odklopýtal od ní několik kroků stranou, klesl na zem a opřel se o strom. V tom okamžiku kolem jeho těla vyšlehly černožlaté plameny, které vzápětí zase zmizely. A namísto Mordata seděl u stromu Veragin ve své lidské podobě, zadýchaný a vyčerpaný, s utrápeným a provinilým výrazem ve tváři. Měl na sobě své bývalé oblečení; tmavé kalhoty, černou košili a kožený kabát. Na hrudi mu košilí prosakovala krev.

Aranis se schoulila pod strom s koleny pod bradou. Už se jí dýchalo lépe, ale byla nesmírně vylekaná. Třásla se po celém těle a z očí jí stékaly slzy. Uzavřela se do sebe a nebyla schopná vnímat žádné jiné pocity než své vlastní. Veragin se náhle pohnul.

Viděla jeho nezřetelnou siluetu v černé tmě, vzdálenou jen několik metrů. Bála se ho. Nyní z něho měla opravdový strach. Dokonce začala uvažovat o tom, že kdyby ji chtěl zase napadnout, tak tentokrát použije svoji moc. Ale dokázala by proti Veraginovi opravdu poslat moc země nebo dobra? Dokázala by mu ublížit? Pro ochranu jednorožce by musela...

Vyděšeně sledovala, jak se k ní mladík plazí po kolenou. Teď už jeho tvář viděla zřetelně. Byla stejná, jak si ji pamatovala. Snědá, s tvrdými a charismatickými rysy a hlubokýma, oříškově hnědýma očima, do nichž mu padaly plavohnědé vlasy. Ovšem nikdy předtím v ní neviděla to, co nyní. Bolest, lítost, smutek i strach.

„Aranis,“ zašeptal chraplavě a natáhl k ní ruku. Elfka ihned ucukla.

„Ne... prosím, neboj se mě... jen to ne... Odpusť mi, prosím,“ šeptal naléhavým hlasem, když se doplazil až k ní. Opět k ní vztáhl paži a jemně se dotkl její tváře. Odřenými prsty jí setřel slzy a nakonec vzal její obličej do dlaní.

„Promiň! Odpusť mi... nechtěl jsem ti ublížit. Já ne! To bych nikdy, opravdu nikdy neudělal. Nechtěl jsem, Aranis. Prosím, odpusť mi. A neplač... Prosím, neboj se mě. Já jsem nechtěl.“

Elfka se mu upřeně dívala do očí. Nevěděla, co si má myslet, co má dělat, čemu má věřit. Ještě nikdy nebyla tolik zmatená. Veragin se odtáhl a opřel se o kmen stromu.

„Co jsem to udělal? Málem jsem tě... Nechtěl jsem ti ublížit. Nechtěl... musíš mi věřit. To já ne... to ten stín uvnitř mě. To ten hlas... Probudil se.“

Aranis si všimla, že se mu ve svitu měsíce lesknou oči slzami. Nikdy neplakal. Nikdy. Z jeho hlubokého hlasu číselo zoufalství, na které nebyla zvyklá, které u něj neznala a které ji lekalo. Opatrně se k němu natáhla a po chvíli váhání ho objala kolem ramen.

Překvapený a zmožený Veragin rozpřáhl paže a pevně ji k sobě přitiskl. Úlevně a dychtivě ji sevřel v náruči a ona se přitiskla k jeho hrudi. Teprve teď si všimla, že je zraněný a polekaně se od něho odtáhla.

„Jsi zraněný,“ zašeptala slabým hlasem. Přikývl.

„Je tu jednorozec...“ vydechl. Nebyla to otázka, ale Aranis přisvědčila: „Ano, je.“ Znovu přikývl.

„Nevím jak ti to ošetřím... nic tu nemáme. Ani vodu...“

„Je to jen škrábnutí. Brzy se zahojí... teď, když jsem se vrátil ke svému temnému já... mé tělo je vůči obyčejným zraněním odolnější. Vyléčím se.“

Aranis se zahleděla do tmy. Veragin se na ni zadíval a posléze ji vzal

něžně za ruku. Ale Aranis řekla naléhavým hlasem: „Chci, abys mi všechno vysvětlil.“

Přikývl a pak tiše pronesl: „Rozdělám oheň, je zima.“ Načež těžce vstal a začal se rozhlížet po nějakém dřevě. Aranis zůstala s nepřítomným výrazem sedět na místě.

Jednorožec se zviditelnil a jeho zářivé tělo ihned zalilo okolní přírodu bílým třpytem a jasem. Koruny stromů, keře i houštiny v tu chvíli zašuměly, jako když jimi prchá něco pryč. Bylo zřejmé, že dobro a světlo temné bytosti odpudilo.

Po chvíli se Veragin vrátil s náručí klacků. Naskládal je před Aranis mezi čtyři silné stromy a vztáhl k nim ruku. Z bledých prstů mu vyšlehl černožlatý plamen a dříví vzplálo. Opřel se o kmen a zahleděl se do ohnivých jazyků. Aranis ho potichu pozorovala a Veragin konečně promluvil:

„Všechno začalo před čtrnácti lety,“ hlesl. „Byl jsem ještě malý kluk. Já a můj o čtyři roky starší bratr Maxarel jsme žili s otcem ve vesnici Reas. Ovšem nebyli jsme tam příliš oblíbení. Otec byl totiž Mordat.

Vesničané se ho báli, stranili se ho a často ho ponižovali a nadávali mu. Když ho potkali, okamžitě dělali znamení na ochranu proti prokletí...“ Aranis si všimla, jak se mu při té vzpomínce zlostně zablesklo v očích. „Ale náš otec byl dobrý muž. Miloval jsem ho nade všecko. Byl sice Mordat, ale se svým temným já bojoval a ten souboj vyhrál. Nikdy se neproměňoval, nikdy nezabýjel. Uctíval dobro a věřil v něj. Nikdy... nikdy by se nepřidal na stranu zla.“

Odmlčel se. Bylo slyšet jen praskání ohně.

„Ale pak přišli oni. Královští vojáci. Král Leodhen byl posedlý pátráním po všech Mordatech. Nezajímalo ho, že i Mordati jsou pouhými otroky prastarých Temných sil. Že jsou to prokletí lidé, kteří bojují sami se sebou a ztrácejí svou duši. Otec byl jedním z nich a dokázal proti své zkáze bojovat. Ale krále to nezajímalo. Jedné noci vojáci vtrhli do našeho domu, protože je k nám ti prokletí vesničané ochotně zavedli. Vojáci odvěkli otce i mě s bratrem na Santiel. Tam se konal soud, při kterém neměl otec sebemenší šanci na obhajobu. Byl Mordat a to ho rovnou odsuzovalo.

Nakonec byl popraven. Král Leodhen nařídil jeho oběšení. A já s Maxarelem jsme se museli na jeho popravu dívat. Viděl jsem, jak můj milovaný otec umírá... tak klidný a smířený se svým osudem. Vyrovnaný... a až do samého konce se na mě a bratra usmíval.

Král si nás potom chtěl na hradě nechat. Chtěl zjistit, zda jsme i my s Maxarelem Mordati a jestli časem projevíme známky zla. Ale nám se podařilo utéct. Maxarel našel způsob. Už si to moc nepamatuji, byli jsme jen dvě děti, kdo by si nás všímal? Ale utekli jsme. A tím to celé začalo.

Maxarel byl naplněný záští, zlobou a nenávistí. Přísahal, že otce pomstí za každou cenu. A navždy se zřekl dobra. Přijal své druhé já Mordata jako dar, jako štěstí, vysvobození a nástroj pomsty. A začal se učit boji. Učil sám sebe, ale i mě.

Byl jsem ještě malý. Neustále mi tloukl do hlavy, že musíme našeho otce pomstít. Že teď již nemáme nikoho jiného než jeden druhého. A že otec by to tak chtěl. Říkal, že byl Mordatem tak, jako my dva, a že musíme jít v jeho stopách. Že dobro je špatné a že právě kvůli němu otec zemřel. Že musíme uctívat zlo. Jen to nás prý může zachránit.

A já mu uvěřil. Slýchal jsem to každý den, od rána do večera, a uvěřil jsem. Pohlcen smutkem a bolestí jsem následoval svého bratra kamkoli.

Osm let jsme se protloukali světem a učili se všemu, co bychom jednou mohli potřebovat. Především boji a poznávání své moci. Maxarel se dovedl proměnit už ve třinácti letech. A byl tak silný... a tak mocný. Šel z něj strach už tenkrát, když byl ještě chlapec. Děsil mě, ale zároveň poháněl kupředu. Chtěl jsem se mu vyrovnat a pomstít otce. Žil jsem jen tou touhou. A když jsem na sebe ve čtrnácti letech poprvé vzal podobu Mordata, všechno šlo mnohem lépe.

Poddal jsem se tomu zlému hlasu, který mi zněl neustále v hlavě. Odevzdal jsem se temnotě, zlobě, zuřivosti a nenávisti. A nic jiného mě nezajímalo. Je snadné propadnout temnému plameni, který se ti rozhoří v hrudi, když po ničem jiném netoužíš a v nic jiného nevěříš. Když se vůbec nebráníš...

Tou dobou už byl Valgar dávno spoután. Ale Maxarel ho obdivoval

až s děsivým fanatismem. A já se jeho zápalu pro něj oddal také. Před čtyřmi roky jsme s bratrem vystoupili poprvé veřejně. Byli jsme připraveni. A rozhodli jsme se konat ve Valgarově jménu. Začali jsme tím, že jsme zaútočili na Západní vesnice, na náš rodný kraj.“

Veragin se hořce ušklíbl. „Ti lidé znepríjemňovali našemu otci život. A udali ho vojákům, když k nám přišli. Maxarel se chtěl pomstít a já proti tomu nic neměl. Zlý plamen v mém nitru dychtil konečně ochutnat smrt...“

Aranis ho pozorovala s bušícím srdcem. Vnímala všechnu jeho bolest, kterou cítil, když jí tohle všechno vyprávěl a když vzpomínal na léta zkázy a utrpení. Cítila jeho upřímnou lítost a nesnesitelné výčitky za vše, co napáchal. Ale stejně tak ve chvíli, když se nutil vzpomínat, vnímala tam někde hluboko uvnitř něho slabý záchvěv kruté zloby a radosti.

„Ach, Aranis... zabil jsem tolik lidí... tolik lidí. Zničil příliš mnoho životů, příliš jsem zabíjel.“ Zmučeně svěsil hlavu.

30

Chtěla ho vzít za ruku, pohladit ho po tváři, utěšit ho, ale něco jí v tom bránilo. Nemohla se k němu přiblížit. Jako kdyby ji varoval nějaký hlásek ... ozýval se to snad její strach? Bála se ho... děsila se ho... a i přes to všechno, co jí tu právě pověděl, přes smutek nad jeho hrozným a bolestným dětstvím cítila trochu vztek. Vždyť on jim celou dobu lhal! Všechno jim zatajil...

„Vzpomínáš na Morina, Aranis?“ pokračoval Veragin tichým hlasem, zrak stále upřený k plamenům. „Na muže, který přišel nejprve o ženu a pak i o dceru? Potkali jsme ho v Ínasu. S Donitem. Říkal, že jeho rodinu zavraždili Mordatové. To jsme byli my dva. Díval jsem se, jak Maxarel podřízl jeho ženě hrdlo, a cítil při tom příšernou, zlomyslnou radost. Bože, jak se za to nenávidím. Pak jsem jim zapálil dům. Zničil jsem tomu muži život... a nejen jemu. Zničil jsem spoustu životů.“

Ale pak přišla ta hrozná rána. Den, kdy jsem se dozvěděl celou pravdu, kdy jsem si zase vzpomněl na minulost. Na noc, kdy byl popraven náš otec. Před rokem, ve městě Dalonu, jsme potkali otcova dávného přítele. Maxarel ho chtěl zabít, ale já si s ním chtěl promluvit. Dozvědět se o otci něco víc. Nechápal jsem, proč kvůli tomu bratr tak vyvá-

dí. Byl nepřítel, pořád dokola opakoval, že se nemáme co vybavovat s obyčejnými lidmi, zastánci dobra a království. Až potom jsem pochopil, proč nechtěl, abych si s otcovým přítelem, Wetlim, promluvil. Wetli mi totiž otevřel oči.

Vyprávěl mi, že otec nikdy nevěřil ve zlo, ale vždy podporoval dobro a temnota se mu přičila. Že nenáviděl své druhé já, netvora uvnitř sebe. A já poprvé po dlouhé době opět pocítil bolest. Strašlivou a neutičající bolest. Bratr mě oklamal, podvedl! Svedl mě na scestí, donutil mě konat zlo a uvěřit, že náš otec byl stejný! Vraždil jsem, zabíjel, masakroval... pro něj! Pro otce! Ale ve skutečnosti jsem to dělal pro Maxarela. To on určil, jak budu žít. Využil mě pro svou pomstu. Věděl, že když budeme dva, budeme silnější.

Nenáviděl jsem ho za to a nenávidím ho doteď. Dozvědět se pravdu, vzpomenout si na dny, kdy mi otec vyprávěl o šlechetných skutcích dávných králů, o vznešeném Eoglinovi, legendárních elfech a ztělesněné dobro... bylo to jako prudká rána, ostré bodnutí přímo do srdce. Byl jsem jen loutka. Loutka ovládaná vlastním bratrem.

Maxarel tvrdil, že mě miluje, že vše dělal pro mé dobro. Že prý musíme pomstít otce a zabít krále. Že my dva patříme k sobě. Že dobro je k ničemu!“ pohrdavě si odfrkl. „Odešel jsem od něho. A už jsem se nikdy neproměnil. Zahodil jsem svou tvář Mordata. A rozhodl se napravit všechno zlé, co jsem napáchal. Což ovšem nebylo možné. Ať jsem dělal, co jsem dělal, výčitek a mučivých snů jsem se nezbavil. Každý den jsem trpěl, nenáviděl sám sebe, proklínal se. Cestoval jsem po celé zemi a snažil se pomáhat lidem. Ale nestačilo to. A byl jsem sám. Úplně sám. Jen Snížek mi byl věrným přítelem. Byl se mnou neustále. Dostal jsem ho od otce k pátým narozeninám. Od té doby mě neopustil. Ale já poprvé v životě pocítil prázdno. Samotu a beznaděj. Už jsem ničemu nevěřil, v nic nedoufal...

Jednoho dne mě zajali královi strážníci. Nečekal jsem to. Byl jsem ale neopatrný a dostal jsem za vyučenou. Zkrátka už jsem jim nemohl uniknout. Poznali mě, když jsem byl ve vesnici Nebel. A dostali mě. Jistě, mohl jsem se jim snadno postavit, ale svou moc už jsem dávno nevyužíval. A tak jsem skončil na Santielu.

Naštěstí se mi ze zámku podařilo utéct. Strážníci nejsou zvyklí na vězně a nebyli dost pozorní. A tehdy, té noci, kdy jsem utíkal, jsem vyslechl králův rozhovor s Orlinem. Bylo to poprvé, co jsem čaroděje viděl na vlastní oči, a hodně mě to překvapilo. Samozřejmě jsem neměl ani tušení, že je to Valgarův otec. A tak jsem se dozvěděl, co se chystá, a že je Valgar zpátky. Tím začalo celé tohle dobrodružství, které mi změnilo život. Protože jsem potkal tebe.“ Odtrhl oči od ohně a něžně pohlédl na elfku.

„Nikdy předtím jsem nepoznal nic takového jako lásku, přátelství nebo bezmeznou oddanost a víru v dobro a záchranu světa. Ale ty... změnila jsi mě. Změnila jsi můj názor na život, pohled na svět. Všechno, co jsem si do té doby myslel, v co jsem věřil nebo nevěřil... Ty jsi mi ukázala pravou hodnotu věcí, pravý smysl bytí. Otevřela jsi mi svoje srdce... a to nikdo nikdy neudělal. A já se poprvé v životě zamiloval.“

Aranis na něho chvíli mlčky hleděla a snažila se potlačit teplo, které se jí při jeho posledních slovech rozlilo tělem.

„Celou dobu jsi nám lhal, Veragine,“ namítla tiše.

„Nemohl jsem vám říct pravdu. Nikdy byste mou pomoc nepřijali. Nevěřili byste mi. Myslíš, že kdybych řekl ‚Ahoj, jsem Mordat a chci pomoci zachránit dobro‘, tak byste mi dovolili jít s vámi? Falien by mě okamžitě nechal zavřít.“

Aranis chvíli mlčela. Svým způsobem měl pravdu, ale to ho neomlouvalo. Avšak jeho příběh ji dojímal a zároveň děsil. Vždyť on zabil tolik nevinných lidí! Ukrýval v sobě temný plamen, zatímco ona ve svém nitru nosila moc dobra. Další obrovská propast, která je rozdělovala...

„Ale i tak jsi nám měl říct pravdu. Tolikrát jsme se tě ptali na tvou minulost, kdo vlastně jsi. A ty jsi pokaždé zalhal. Lhal jsi i mně a já ti věřila. Věřila jsem, že tvé úmysly jsou šlechetné a dobré.“

„Aranis...“ zašeptal smutně a upřel na ni prosebný pohled. „Omlouvám se. Víím, že to asi nestačí, ale opravdu mě to mrzí. Ani nevíš, jak moc mě trápilo, takhle vás obelhávat. Jste moji jediní přátelé...“

Elfka zcela zřetelně cítila, že svou lítost myslí upřímně. Díky Amildii

teď snadno odhalila lež i přetvářku. Pravým pocitům se člověk neubrání a skrýt je nedokáže. A Veraginovy pocity vnímala jasně.

„Já nevím, co si mám myslet, Veragine. Je to pro mě příliš těžké. Potřebuji čas, abych si vše urovnala. Ale je mi líto tvého otce. Nezasloužil si takto zemřít. Lidé nadělali spoustu chyb. Příliš často se mýlili. Muselo být pro tebe hrozné, dívat se na smrt vlastního otce. Na jednu stranu chápu tvého bratra i tebe. Ale pomsta je špatná, dokáže jen ubližovat a ničit. A nakonec zničí každého.“

„Já vím, Aranis. Teď už to vím...“ hlesl sklesle. Na chvíli se rozhostilo ticho.

Nakonec Veragin opět promluvil: „Víš, teď, když jsem na sebe vzal opět svou temnou podobu, tak mohu užívat svou moc. Ale je to nebezpečné. Pokaždé, když se změním, pokaždé, když ji použiji, tak se ve mě rozhoří onen zlý plamen, který mě nabádá k špatným věcem. A já s ním musím bojovat. Bojovat sám se sebou...“

Aranis přikývla. Bála se Mordata ukrytého uvnitř Veragina. Děsila se ho. Ale potlačila svůj strach. Navíc jednorozec jí byl silnou oporou.

Zadívala se na Veraginovo zranění. „Co ta rána? Nemám tu nic, čím bych ji ošetřila.“

„To nevádí, hojí se rychle,“ odpověděl Veragin. „Díky zlému plameni a síle, která se ve mě rozhořela, jsem nyní odolnější a silnější.“

„A zranění, které ti způsobily ty plamenné střely?“ vzpomněla si náhle Aranis na ohnivé bumerangy, které po něm vrhl jeho bratr. Veragin se trpce ušklíbl.

„Ano, to bolí. Bumerangy se mi zařízly hluboko do masa. Ale seškvařily ho a kůži kolem také, takže se to scelilo a rány nekrvácí.“ Bezděčně se dotkl břicha. „Je to tak, že proti běžným zraněním jsme my Mordati dobře obrnění, náš vnitřní temný plamen nás rychle uzdravuje a ani obyčejný oheň nám nemůže ublížit. Ale oheň jiného Mordata ano. Protože zlý oheň, kterým vládžeme, je tvořen naší podstatou, je obrazem našeho já. Má takovou sílu, jakou sílu má náš duch, naše mysl. A tak si s Maxarelem můžeme navzájem ublížit.“

Aranis si povzdechla. „Víš vůbec, kde jsme, Veragine?“

„Ne,“ odpověděl tiše a očima zapátral po okolí. Okamžitě spatřil

zářícího jednorožce jako jediný světlý a přívětivý bod v tmavém tajuplném lese. Všude se snášely černé stíny a stromy se hrozivě tyčily do výšky. Místy mezi větvemi prosvítaly stříbřité paprsky měsíce, které ozařovaly jehličím pokrytou zemi. „Nevím, kde teď jsme.“

„Musíme najít ostatní...“ začala elfka, ale náhle se posmutněle zarazila. „Pokud ještě... Nechali jsme je tam v horách na pospas Maxarelovi a hordě hladových noxogů. Neměli jsme utíkat, Veragine. Neměli... Mám o ně strach.“

„Nejdůležitější bylo, dostat odtamtud tebe, Aranis. Slyšela jsi Elease. Na tobě závisí naše osudy.“

„Doufám, že jsou všichni v pořádku... musí být v pořádku! Neodpustila bych si, kdyby se jim něco stalo. Myslím, že bychom se měli vydat k Stříbrnému jezeru. Jak jsme měli původně všichni v plánu. Eleas se toho určitě bude držet. Věřím, že půjdou právě tam.“

„Dobře,“ souhlasil Veragin. „Zítřka, až se rozední, snad poznám, kde jsme, a určím cestu.“

34

Aranis přikývla. Pak se zamyslela a po chvíli řekla: „Nemáme tu nic. Jídlo, vodu, přikrývky... nic. Potravu si snad dokážeme obstarat, ale jak to uděláme s vodou, to nevím.“

„Proto se musíme k jezeru dostat co nejdříve.“

„Myslíš, že tam bude voda pitná?“ strachovala se trochu elfka. „Ty to tu znáš lépe, než jsi tvrdil, vid'! Znáš tento les...“

„Ano...“ přiznal Veragin trochu provinile. „Znám ho dobře. Přitažoval mě svou temnou silou už odmalička.“

Aranis opět jen přikývla. Zadívala se do plamenů, pak krátce pohlédla na Veragina a nakonec pohledem sklouzla k jednorožci po svém boku. „Půjdu spát. Dneska byl náročný a těžký den. Jsem vyčerpaná a už ani nedokážu racionálně myslet.“

„Dobrá. Dám ti svůj kabát, spi na něm. Noci jsou zde chladné a zem zebe,“ nabídl jí Veragin a vstal. Aranis sebou přitom trochu škulba. Stále z něho měla strach, aniž by si to uvědomovala. Veragin se na ni však nepodíval. Sundal si kabát a rozložil jí ho k ohni.

„Ne, Veragine, to nemusíš...“ chtěla ho zastavit, vždyť samotnému mu musela být zima.

„Mě to nevadí, Aranis,“ usmál se na ni. „Plamen uvnitř mě zahřeje. Nyní už se zimy bát nemusím.“

„Já se také mohu zahřát... mocí dobra...“ namítala dál, ne však příliš přesvědčivě.

„Ale stojí tě to mnohem více sil a námahy než mě,“ nedal se Veragin a Aranis tedy nakonec ulehla na jeho teplý kožený kabát. Sledovala ho, jak ještě sedí u ohně a sleduje plameny, ale pak ji únava přemohla a ona se ponořila do hlubokého, avšak neklidného spánku.

MNOHÁ VYSVĚTLOVÁNÍ

Když se Veragin ráno probudil, již svítalo. Míhotavé sluneční paprsky se prodíraly hustými větvemi, a i když se slabé třpytivé světlo snášelo mezi stromy, vládlo v Tmavém lese děsivé přítmí.

36

Přes den se zřetelně dala rozpoznat černá kůra kmenů i uhlově černé jehličí na větvích a na zemi. Stromy tu rostly poměrně blízko u sebe a celý les působil velmi zlověstně, temně a ponuře. Panoval tu jakýsi hřbitovně chlad; vzduch byl pronikavě studený a nepřírozně čerstvý. A každou chvíli bylo slyšet nějaké zašustění, zapraskání větví, zavytí větru o koruny stromů... působilo to strašidelně. Tady si nikdo nemohl být ničím jistý. Kdykoli jste se otočili, abyste se podívali, co se to za vámi pohnulo, zamrazilo vás a polil studený pot nejistoty, že vás tentokrát něco pozoruje zepředu. Neustále jste cítili přítomnost čehosi temného a zlého... a měli jste pocit, jako by zde nebylo nic živého... jako by tento les byl mrtvý.

Veragin vstal. Všiml si, že Aranis s jednorožcem někam zmizeli. Na okamžik podlehl strachu a rychle se je vydal hledat.

Našel elfku kousek od ohniště za trnitým houštím, jak sedí pod vysokým stromem, zahalená ve stínu a jemný zlatý paprsek jí dopadá na zamýšlenou tvář. Jednorožec ležel několik stop od ní a poklidně oddechoval. Jeho jemná, sametově bílá srst zářila tak oslnivě, až Veragina zabořily oči. Byl jako třpytivý svítící bod v pochmurném a temném šeru. Ale ať byl jakkoliv krásný a úžasný, Veragin cítil nepatrný záchvěv odporu a nechuti, kdykoliv na něj pohlédl.

Okamžitě ten pocit zapudil a v duchu se zhrozil nad tím, co s ním zlo uvnitř něho provádí. Jednorožec – ztělesnění veškerého dobra – ho odpuzoval svou mocí. Dělal se mu špatně ze všech těch impulsů dobra, které kolem něho vibrovaly. Zlý plamen v jeho hrudi byl zpátky a s ním i jeho temné já. Už se nedokázal těšit z pocitu neskonaleho štěstí a krásy, kterým ho jednorožec naplňoval předtím.

Zastavil se Aranis za zády a upřeně se na jednorožce zadíval. Ten se mu zahleděl do očí. Veragin věděl, že jednorožec vidí hluboko do jeho srdce i duše. Že mu čte myšlenky a ví o něm všechno. Ovládá Amildii stejně jako Aranis. A přesto není schopen cítit nenávisť. Stejně jako zlo nezná dobro, tak dobro nezná zlo...

Veragin sledoval jednorožcův výraz. Hloubku jeho blankytných, něžných očí. A přece jen ve svém srdci našel onen dnes tak vzdálený a dávný pocit lásky a úcty, který k němu prve choval. Snažil se toho pocitu zachytit, vytáhnout ho na povrch a přebít tak odpor, který ho spaloval. Vždyť se dívá na samotné dobro, nejčistší bytost světa, posvátné stvoření... nemůže ho nenávidět!

„Jednorožec chápe tvé nynější zmatené pocity. A já také,“ promluvil náhle Aranis, až sebou Veragin zaskočeně trhl. Tolik se ponořil do svých úvah, že na ni málem zapomněl. Přešel k ní a posadil se vedle na zem pokrytou suchým černým jehličím.

„Přemýšlela jsem, Veragine. O všem.“

Veragin na ni trochu zamračeně pohlédl. Stále si nemohl zvyknout na fakt, že Aranis od jednorožce získala schopnost vcítit se do druhého. Cítila to samé, co cítil on. A to ho děsilo.

„Zvážila jsem vše, co jsi mi včera řekl,“ pokračovala Aranis nepřítomným hlasem. Pohled upírala někam mezi tmavé stromy před nimi. „A chci, abys věděl, že tě chápu.“

Veragin na ni užasle zazíral, ale Aranis si jeho úžasu nevšímala.

„Jednorožec mi pomohl vše pochopit. Díky Amildii také vím, že jsi všechno, co jsi mi včera pověděl, myslel vážně a upřímně. A také vím, jaký vnitřní boj musíš svádět se svým černým já. Víím, jak je to těžké... cítím to.“ Konečně se na něj podívala. Její oči se zatřpytily. „V tvém životě je vražda, utrpení a smrt. Ale to už je minulost. Poznal jsi svou

chybu a snažil ses ji napravit. A za to tě chválím. Ne každý dokáže uznat své chyby a ne každý se je snaží napravit. Ano, lhal jsi nám, ale lituješ toho a navíc jsi asi opravdu neměl na vybranou.“

„Takže, takže mi odpouštíš...?“ zeptal se Veragin opatrně, zcela vedený z míry. Tohle nečekal. Byl přesvědčený, že už mu Aranis nikdy v životě neuvěří. „Nezlobíš se na mě?“

„Za své činy jsi trpěl dost. A trpíš stále. Zaplatil jsi za svou krutost. Ale dal ses na správnou stranu. Nač tě soudit za to, čím ses narodil? Já ti odpouštím lži, kterých ses na mně a našich přátelích dopustil. Nic víc ti odpouštět nemusím. Minulost je a zůstává minulostí. Důležitá je pouze přítomnost a budoucnost, kterou si zvolíme. Cesta, kterou se rozhodneme jít.“

„Aranis...“ Veragin nemohl uvěřit vlastním uším. „Ty... myslel jsem, že mě budeš navěky nenávidět.“

„Nikdy,“ něžně se na něj usmála a pohlédla mu zpříma do očí. Seděl jen pár centimetrů od ní. „Nikdy bych tě nemohla nenávidět... nikdy, Veragine.“

„Napáchal jsem tolik zla. Zabíjel nevinné...“ vrtěl hlavou, avšak Aranis ho jemně pohladila po tváři.

„Ale obelhal tě vlastní bratr. A ovládalo tě zlo ukryté v tvém srdci,“ usmála se. „Avšak dobro a láska v tobě nakonec zvítězily.“

Vzal ji za ruku, kterou ho hladila po tváři. Naklonil se k ní, aby jí mohl hledět přímo do očí. Do těch uhrančivých, křišťálově modrých očí... „Ale nedokážeš se zbavit strachu, který ze mě cítíš. Že ne? Teď, když se má moc vrátila a zlý plamen v mém nitru se rozhořel, se mě bojíš... Já vím, že ano, Aranis. Vidím ti to na očích,“ šeptal utrápeně. Nechtěl, aby z něho měla strach. Aby se ho děsila. Jen to ne... Ale zároveň nepatrná a vzdálená částička jeho mysli se tiše radovala nad bázňí, kterou vyvolával. Nenáviděl se za ty smíšené pocity. A Aranis mu navíc neodpověděla. Nedokázala to. Jen odvrátila obličej.

„Věděl jsem to,“ hlesl tiše a sklopil zrak. Vzal ji za ruku a pevně ji stiskl ve své velké, jizvami pokryté dlani. „Ale i tak jsem ti nade vše vděčný, žes mi odpustila, Aranis. Slibuji, že podruhé už tě nezklamu.“

Aranis vstala a pomalu k němu přistoupila. Sledoval, jak se k němu přibližuje, jak stojí jen pár centimetrů od něho. A pohledem sklouzl k jejím rtům. Srdce se mu rozbušilo jako splašené a přebilo všechny ostatní nejisté emoce a pocity. Všechny ty zlé a proradné hlasy...

„I když v tobě teď dobro vyvolává nechuť, věř mi, že já v tobě nenechám zvítězit ten stín, který tě sužuje. Pomohu ti znovu vyvolat ty krásné pocity, které v člověku probouzí přítomnost jednorozce, kdykoli bude potřeba,“ řekla elfka s chápavým výrazem ve tváři.

Veragin na ni užasle pohlédl. Věděla všechno! Všechno, co cítil, co vnímal, co mu dělalo starosti, co ho těšilo... Jen doufal, že nedokáže číst jeho myšlenky. I když ani tomu by se nedivil. Připadalo mu, že ta dívka snad dokáže cokoli. Měnila se mu před očima. Vyvíjela se a stále sílila. Bylo to neuvěřitelné a jistě úžasné, ale Veraginovi se to příliš nezamlouvalo. Cítil totiž, že se mu tak Aranis stále více vzdaluje. Že je každým dnem více a více nedosažitelná.

Lehce jí přešel dlaní po celé délce levé paže a jemně ji k sobě přivinul. Objal ji kolem boků a mírně se k ní naklonil. K jeho překvapení se nijak nebránila.

„Stačí, když budeš stále se mnou, Aranis,“ zašeptal. „Když přede mnou přestaneš utíkat. Když mě od sebe přestaneš odhánět...“

„Ale víš, co se nakonec stane... budu muset odjet. Víš, co náš čeká, jestliže dobro zvítězí...“ upozorňovala ho a Veragin pocítil, jak se v jeho objetí rozechvěla.

„Ano, vím...“ přikývl a přitiskl ji k sobě ještě těsněji. Tentokrát nic nenamítala, nechala ho, ať ji hladí po zádech, ať pozoruje její rty a sklání se k nim. Stoupla si na špičky a objala ho kolem krku. Už byl jen kousíček od ní, už vnímal její dech a tlukot srdce. A konečně ji políbil, dlouze a měkce. Přitiskl ji ještě pevněji ke svému tělu a Aranis mu vzápětí polibek oplácela. Už se nebránila, rozhodla se dát průchod svým citům. Ani nevěděla proč, ale náhle jí to přišlo jako správné řešení. Pochopila, že lásce se nesmí vyhýbat.

Majestátné hřebeny zákeřných a proradných hor Dragor pozvolna přecházely v husté a černé koruny Tmavého lesa. Nad horskými vrcholky

se válela pochmurná mlha, která se snášela i nad hvozdu a nedovolovala tak slabým podzimním slunečním paprskům proniknout mezi černé stromy. Slunce vycházelo a zase zacházelo za šedivé mraky a na kraji Tmavého lesa vládla stejná štiplavá zima jako v horách. Jen s tím rozdílem, že zde, v děsivém šeru pod temně černou střechou korun stromů, panoval až mrtvolně ledový chlad. Ve vzduchu se vznášelo cosi nepřírozeného, výhružného a zlého.

„...měli bychom se řídit naším původním plánem a dojít ke Stříbrnému jezeru, odkud půjdeme do Západních vesnic nakoupit nějaké jídlo,“ říkal elf Eleas své trojčlenné družině. Jeho bystré, temně modré oči se rozhlížely po černých stromech, jednou rukou se držel za bok, který měl obvázaný po bolestivém zranění z boje s hordou odporých noxogů.

„Nepůjdeme je hledat?“ podivil se mladý kentaur se snědou tvář a výraznými rysy. Jeho koňské tělo mělo bílou srst a silná kopyta.

„Nemělo by to žádný smysl. Mohou být kdekoli. Jen bychom se tu s nimi honili a nakonec bychom se všichni ztratili,“ odvětil elf klidným hlasem. Elfka po jeho boku po něm šlehla zlostným pohledem.

„Takže Aranis s jednorozcem klidně necháme na pospas tomu zrádci?“ vyštěkla, až se jí v zelených očích zablesklo.

„Kdyby chtěl Veragin Aranis zabít, mohl to udělat kdykoli na naší cestě. Navíc se mohl lehce přidat k Maxarelovi, když nás napadl, ale neudělal to. Bojoval za nás a pomohl nám. A pokud by opravdu byl na straně Valgara, stejně by jednorozce ani Aranis nezabil. Valgar potřebuje jednorozce živého, aby ho mohl obětovat Golrogovi,“ namítl nevzrušeně elf, přičemž očima stále těkal z místa na místo. Ne však vyděšeně nebo roztržitě, nýbrž ostražitě a zkoumavě.

„Eleas má pravdu,“ prohlásil poněkud sklesle Falien, kráčející v čele skupiny. Za sebou vedl bílého statného hřebce s černou hřívou i ocasem a stejně jako elf pozorně sledoval okolní les.

Opustili pohoří teprve před chvílí. Prošli dlouhým a tmavým průsmykem mezi dvěma mohutnými horami a sešli z dlouhého a strmého kopce, svažujícího se do černého hvozdu. Šli pěšky, ušlechtilé a krásné koně vedli za sebou, avšak namísto tří ořů jich vedli pět. Elfka držela v rukou otěže plavé klisny a velkého, černého hřebce.

Byl to Adalas, hřebec, s nímž cestovala princezna Aranis. Jen velmi neochotně se nechal vést a už vůbec nikomu nedovolil, aby se ho dotkl. Byl divoký a tvrdohlavý, důvěřoval jen Aranis. Statného, kaštanově hnědého koně Herkula vedl kentaur Temas. Herkules patřil Veraginovi.

Několik stop za koňmi se šoural kočce podobný tvor se dvěma černými rohy na čele. Také tlapky, špičku ocasu a čumák měl černý, ostatní jeho srst byla inkoustově modrá. Byl bezmála stejně velký jako vlk, i když stavbou těla se opravdu spíše podobal kočce. Pohyboval se elegantně a lehce, a i když měl sklesle svěšenou hlavu, působil vznešeně. Byl to kočkoroh Snížek, který se před pár hodinami vyvinul ve vyšší vývojovou formu.

„Takže ty věříš, že nás Veragin nezradil?“ vykulila na mladíka oči elfka. „Vždyť je to Mordat, Faliene! Celou dobu jím byl! Celou dobu nás klamal!“

„Ano,“ pokýval Falien hlavou a oči se mu přitom zaleskly nepatrnou zlobou. „Chtěl jsem říct, že souhlasím s Eleasem v tom, že nemá smysl jít je hledat. Tmavý les je zrádný. Tady není nic takové, jak se na první pohled zdá. Všechno tu má oči i uši.“

„V tom má princ pravdu,“ přisvědčil Temas, ale vzápětí vyhrkl: „Totiž, promiňte, můj pane, chtěl jsem říct *král*...“ Při tom oslovení k Falienovi všichni vzhlédli. „Nějak jsem si ještě na tu novinku nezvykl,“ dodal kentaur omluvně. Falien se letmo usmál. Ta skutečnost, že se stal králem, ho nijak netěšila. Již při pouhém pomyšlení na ni se mu vracely bolestné vzpomínky.

„Ani jsi nám ještě nepověděl, co všechno se na Santielu stalo, Faliene,“ vybídl ho Eleas. Nemohl však přehlédnout, jak zkroušeně se na jeho slova Falien zatvářil. A Lavril s Temasem také ne.

„Vyhráli jsme přece válku, ne?“ poznamenal povzbudivě kentaur, ale Falien si jen povzdechl.

„Ano. Vyhráli jsme. Ale zároveň jsme příliš mnoho ztratili.“

Rozhlédl se po všech svých přátelích a na Temase se zadíval obzvláště provinile. „Řeknu vám všechno. Od začátku.“

„Dobrá,“ přikývl elf.

Všichni se nořili čím dál tím hlouběji do lesa. Koně neklidně potřásali hlavami a frkali, jako by dávali najevo svůj nesouhlas s pokračováním cesty skrz temný hvozď. Tady, v ponurém šeru a za doprovodu neustávajících děsivých zvuků a pocitu přítomnosti zlých tvorů, tuhla krev v žilách a mysl začínala podléhat strachu. Nebylo možné cítit se klidně, a ačkoli se tak Eleas navenek tvářil, i on se v duchu obával, co neznámého tu na ně asi číhá.

Falien se dal do vyprávění. Vylíčil jim celý průběh války od chvíle, kdy s Braliadem a draky přiletěli na Santiel. Popisoval obléhání Hlavní brány a boj s ohavnými kirlopy i noxogy. Ze všech sil se snažil potlačít smutek. A když byl nucen mluvit o Zektorově smrti, připadal si jako největší bídák pod sluncem. Stále si vyčítal, že ho nedokázal zachránit. Zdrceného Temase zpráva o strýcově smrti velice zasáhla.

„Život je krutý a osud nezvratný,“ promluvil tiše Eleas. „A smrt nezná slitování s nikým. Odvede nám ty, které milujeme, pokud nadešel jejich čas, a my s tím nic nesvedeme.“ Pohlédl na Falienu a důrazně dodal: „Nemá smysl vyčítat si něčí smrt. Neboť smrt patří k životu a je spjata s osudem. Ať už kdokoli z nás udělal cokoli, mělo to tak být. Osud je nezvratný a smrt také.“

Falien tedy pokračoval ve vyprávění. Když přátelům popisoval smrt krále Leodhena, všichni byli otřeseni. A když se dostal k Eliven a Adrimovi, dokonale zaskočil Eleas s Lavril. Neměli nejmenší tušení, že se jejich rodiče zúčastnili války a dokonce vedli elfské vojsko. Falien Lavril přiznal, jak moc mu Adrimovy oči připomínaly ty její. A vrátil jí dýku Milloiu.

Na závěr svého líčení si nechal tu šťastnější událost, a sice svatbu s Kassandrou.

„Vzali jste se?“ usmál se Eleas. „To je skvělá zpráva! Blahopřeji ti.“

„Ano. Aspoň něco pozitivního na pozadí všech černých událostí. Válku jsme sice vyhráli, draci zabili všechny Takry i zbývající netvory, ale přišel jsem o přítele, ztratil otce a město je téměř v troskách. Lidé musejí začít stavět své domy od základů. Království tak hodně utrpí. Bude potřeba mnoho peněz, abychom lidem pomohli. Bude potřeba sehnat jídlo a vodu... A o tohle všechno se teď musí postarat má žena.

Nechal jsem ji na všechno samotnou. Ale ona je silná, určitě to zvládne.“

Přes strhanou tvář mu při vzpomínce na Kassandru přeběhl kratičkový úsměv.

„A nakonec se dozvím, že Veragin, ten, kterého jsme vzali mezi sebe a věřili mu a kterému jsem dokonce já sám začal důvěřovat, tak ten že nás celou dobu podváděl. Že je Mordat! Ach bože, jak je to neuvěřitelné!“ zvolal náhle a podrážděně se uchechtl. „Mordat! Ten, po němž otec celá léta pátral! Vždyť kvůli němu a jeho bratrovi lidé od Valgarova spoutání poznali opravdový strach a hrůzu! Jeden z nejnebezpečnějších netvorů světa se skrýval mezi námi. Ale já od začátku věděl, že mu nemáme věřit...“

„Neměli bychom ho odsuzovat jen na základě pověr a řečí, které mezi lidmi vznikly,“ prohlásil smířlivě Eleas, ale jeho sestra ho okamžitě přerušila:

„U všech Akeltas, Eleasi! Je to Mordat! Co víc potřebuješ vědět, abys mohl říct, že patří ke zlu? Vždyť ses o nich sám učil, když jsi podstupoval výcvik do Královniných řad.“

„Právě proto to říkám,“ nedal se elf. „Mordati jsou napůl lidé. Jsou otroky prastarých Temných sil, které už byly našťěstí dávno zapuzeny zpět do temnoty. A s Veraginem jsme navíc strávili několik měsíců našeho života. Bojoval s námi bok po boku a nejednou každému z nás zachránil život. Ukázal, na čí straně stojí. Přece ho známe! I ty ho znáš, Lavril. Víím, že tam hluboko uvnitř sama dobře víš, že on nás nezradil.“

Elfka už se mu chystala odseknout, ale na poslední chvíli se zarazila. Zamračila se a změřila si bratra nasupeným pohledem. Ale neřekla nic. Jen založila ruce na prsou a zadívala se kamsi mezi černé stromy. Temas vedle ní ani nedutal. Vlastně své přátele vůbec nevnímal. Byl ponořený do vlastních myšlenek. Zahloubaný do vlastní bolesti...

Falien pocítil, že mezi všemi zavládlo mírné napětí. Lavril byla nakvašená, protože měl Eleas opět pravdu, a i Falien sám musel neochotně připustit, že ve skutečnosti malinká část jeho srdce, kterou se tvrdohlavě rozhodl ignorovat, věděla, že je Veragin nezradil. Temas byl

zcela mimo ze zprávy o smrti svého strýce Zektora. Navíc se Falien obával, zda mu jeho smrt Temas nevyčítá. Zda ho nebude obviňovat. I po tom, co říkal Eleas, že osud je nezvratný a nikdo nemůže za ničí smrt, Falien cítil, že by se Temasovi vůbec nedivil a jistě by si obvinění ze Zektorovy smrti zasloužil.

A tak tam všichni stáli pod temnými korunami černých stromů, v mlhavém světle slabých podzimních paprsků, které jen velice mírně prosvěcovaly ponuré šero, a v tichosti se utápěli ve vlastních strastech.

Nedaleko se ozvalo jakési zvláštní zaškrábání a větve nad jejich hlavami se divoce rozvířily. Přitom ale nevál ani ten nejslabší větřík. Falienovi z těch zvuků přejel mráz po zádech. Všiml si, jak se Eleas bolestně chytil za ovázaný bok a Lavriliny prsty se nepatrně stočily kolem rukojeti meče. Temas stál stále strnule na místě s očima zvlhlými potlačovanými slzami. Zdálo se, že kolem sebe nic nevnímá. Falien přejel zrakem koruny stromů nad nimi, ohlédl se přes rameno a už se chystal vyzvat ostatní, aby pokračovali v cestě, když zahlédl, že se mu těsně za zády cosi mihlo. Okamžitě poplašeně tasil meč, což vyburcovalo i Lavril, která také tasila a užuž sahala pro šípy, které měla v torně, přehozené přes záda.

„Něco jsem viděl!“ vyhrkl Falien a s očima dokořán se rozhlížel kolem dokola. „Jsem si jistý, že jsem něco viděl! Hned za mnou! Něco se tam mihlo!“

„Tady se stále něco míhá, králi...“ ozval se Temas podivně skleslým hlasem, který jako by mu vůbec nepatřil. Dosud vždy zářil optimismem a veselím a všechno viděl v lepším světle. Utrápený výraz se k němu vůbec nehodil. „Musíte si zvyknout, že tady nikdy nebudeme sami.“

Faliena ta skutečnost velmi znepokojila, ale když Lavril zasunula meč zpět do pochvy, udělal totéž. Elfka si přesto nechala připravený luk i šípy.

Tmavý les se Falienovi vůbec nelíbil. Slyšel toho o něm hodně a byl připravený na ledacos, ale i tak ho to místo děsilo. Myslel, že po tom, co překonali zákeřné a nevlídné hory Dragor, které ovládala síla draků, nebude Tmavý les tak zlý. Ale mýlil se. Bylo to tu o mnoho horší než v horách. I když si byl jistý, že princezna Aranis by podivnou sílu, která

tu panovala, dokázala pojmenovat mnohem lépe než on, cítil tu jasnou a mocnou vládu zla. Měl pocit, že v těchto místech se mu nemůže stát nic dobrého, nic, z čeho by mohl mít radost. Jako by mu les kradl všechny krásné vzpomínky a pocity, které v sobě uchovával, jako by z něj vysával štěstí a nahrazoval ho tísní, nejistotou a strachem. Z všeho nejhorší ale byla právě ta nejistota. A vědomí, že je neustále cosi pozoruje a že nevědí, co na ně vyskočí zpoza dalšího stromem, ho ubíjelo.

Jediný z jejich skupiny, kdo tudy už někdy procházel, byl Temas. A, jak si náhle Falien uvědomil, také Veragin. Říkal přece, že pochází ze Západních vesnic... a jako Mordat, netvor temnoty, musel tento les znát přímo dokonale. Možná, že má v plánu dovést princeznu Valgarovi sám. Třeba ji vede na nějaké obzvláště hrozivé a temné místo, které nikdo z nich nezná a kde ji nikdy nenajdou. A tam počká na svého bratra, aby ji i s jednorozcem společně předali černému čaroději... Najednou mu v hlavě svítilo.

„Měli bychom vyrazit,“ ozval se unaveně Eleas. Od boje s noxogy a Maxarelem si ještě pořádně neodpočinuli. Noc strávili v horách a časně zrána, ještě před svítáním, se z nich vydali průsmykem pryč.

„Počkat!“ zarazil ho Falien zprudka. „Proč se vlastně na všechno nezeptáme Snížka?“

Lavril se zatvářila, jako kdyby jí právě došla ta nejjasnější a nejsamozřejmější věc na světě, a s dychtivostí v očích se otočila na kočkoroha, který tiše postával za koňmi.

„Ty jsi jeho přítel! Jeho spojenec!“ vyjel na něj zprudka Falien a přiskočil k němu, jako by ho šlehli bičem.

„Já-já,“ koktal vystrašeně Snížek.

„Věděl jsi od začátku, co je zač! Tak nám řekni, co chceme slyšet!“

„Ale já nevím, co chcete slyšet!“ bránil se kočkoroh zajímkavě. Stále setrval ve své vyšší vývojové podobě. Ostatní, protože na něj v této podobě nebyli zvyklí, trochu znejistěli. Falien se zarazil – co vlastně chce, aby mu Snížek řekl?

„Řekni nám všechno, co víš, Snížku,“ vybídl kočkoroha vlídně Eleas.

„Chtěli jste nás s Veraginem celou dobu zabít?“ vypálila Lavril. „Chystali jste na nás léčku? Je Veragin spojený se svým bratrem?“

„N-ne! No to NE!“ vyjekl Snížek zděšeně. „Jak si to vůbec můžeš po tom všem myslet, elfko!“

„Jak?“ obořila se na něho Lavril. „Jednoduše – je to totiž MORDAT!“

„Ale to přece ještě nic neznamená!“ namítl Snížek odvážně. „On je hodnej Mordat! Chci říct, že teda dřív byl zlej a dělal dost krutý věci, to jo, ale teď už je hodnej! Snaží se napravit svoje chyby! Proto jsme vám chtěli pomoci! Myslel, že když se mu podaří pomoci zachránit dobro, zbaví se tak svých nočních můr a hryzavýho svědomí!“

Lavril si pohrdavě odfrkla: „Nevěřím ti.“

„Tak proč se mě teda ptáš!“

„A proč nám tedy neřekl, že je Mordat?“ zajímalo Falienu.

„Proč? To je ten tvůj mozek už úplně zabeďněnej, nebo co? To je přeci jasný jak facka! Copak byste ho nechali jít s vámi, kdyby vám řek: Ahoj, já jsem Mordat, co zavraždil kopy lidí, ale teď už vim, že to byla chyba, a můžu jít teda s váma najít jednorozce?“

46

Falien se zatvářil trochu rozpačitě. Na tom, co Snížek říkal, něco bylo. Ale stále si odmítal připustit, že by v tom byl Veragin nevinně. Byl na něj pořádně našťvaný, a navíc na něj našťvaný být chtěl!

Ani Lavril nedokázala najít na Snížkův argument odpověď. Tvářila se však stejně umíněně jako Falien.

„Nechme toho, nikam to přeci nevede,“ povzdechl si Eleas. „Musíme se teď vydat ke Stříbrnému jezeru. Jak znám Aranis, i ona se bude chtít držet našeho původního plánu.“

„Jestli jí to ovšem Veragin dovolí,“ neodpustila si jízlivou poznámku Lavril.

„Pojďte,“ ozval se i Temas, který se konečně trochu sebral. Lavril na něj krátce pohlédla, a i když její tvář zůstávala stále chladně tvrdá, Falienovi neunikl soucit, který se jí zaleskl v očích. Věděl, že i když se s Temasem na začátku jejich seznámení neustále dohadovali a pošťuchovali, nakonec se oba sblížili a dobře si rozuměli. „Dnes si ještě můžeme užít poměrně klidnou noc,“ pokračoval Temas mdlým hlasem.

„Jak to myslíš dnes?“ zeptala se Lavril.

„Zítřka je totiž úplněk.“

ZA ÚPLŇKU

„Copak tady neteče aspoň nějaký potok?“ bručel Veragin. Byli s Aranis a jednorožcem na cestě Tmavým lesem již „druhý den a Veragin už měl pořádnou žízeň. K jídlu si natrhali šťavnaté bobule a našli i nějaké lesní plody; Aranis naštěstí dokázala bezpečně rozpoznat, které bobule a plody jsou jedlé, a které ne. O lovu zvěře se Veragin zatím nezmínil, slíbil Aranis, že lovit nebude a také po tom ani netoužil. Byl ochotný se masa vzdát, i když teď, když v něm hořel zlý plamen Mordata, se často přistihl, jak přemýšlí, že potají uloví nějakou srnu nebo králíka. Pokaždé si za takové myšlenky vynadal. Znamenalo by to přece, že by Aranis podvedl.

47

Jednorožec vůbec nejedl ani nespal. Nebyl zvířetem, ani žádným jiným tvorem, on byl zkrátka dobro. Nikdo nevěděl, jaké má potřeby. Dokonce ani Aranis ne.

Veraginovi se podařilo určit směr jejich cesty a podle všeho se mohli během týdne přiblížit ke Stříbrnému jezeru. Sice už to bylo dávno, co se Tmavým lesem potuloval naposled, ale i tak některá místa poznával.

„Určitě na nějakou vodu narazíme, Veragine,“ uklidňovala ho elfka. Seděli na kamenech pod velkou, černou skálou, porostlou spleť křovin obsypaných temně černými, blýskavými bobulemi. Nad nimi se ohýbaly uhlově černé větve mohutných stromů; vanul lehký, ale studený větřík a zdálo se, že dnes se les rozhodl chovat přirozeně, a ne jako včera, kdy koruny hlasitě ševalily, i když bylo naprosté bezvětří.

Aranis se ještě nikdy neocitla na temnějším místě. Nerostlo tu nic

barevného, žádné květiny. Jen černé stromy, pustá zem, neprostopupné houštiny a křoviny. Kamkoliv se podívala, zahlédla páry slídívých očí, zachvění větví, nějaké mihnutí. A především slyšela nespočet vzdálených hlubokých hlasů. Hlasů, které Veragin slyšet nemohl, neboť neměl tak jemně vyvinuté smysly jako ona a nedokázal od sebe rozeznat různé impulsy energie, vznášející se síly a pachy. Ale Aranis to uměla.

V posledních chvílích zaznamenala elfka ve svém vnímání nepatrný rozdíl. Něco bylo jinak, bylo to jiné než předtím. Cítila vládu zla a temna, vnímala jejich sílu a moc, i přítomnost temných životů, ale již je nebrala jako něco odlišného, něco nepatřičného. Jako něco, co by mělo být zničeno a vypuzeno, něco, co sem nepatřilo. Ne. Nyní vše vnímala jako součást světa. Jako další z nespočtu rozmanitých životů, jako další síly bytí a života. Přestávala vnímat, jestli jsou zlé nebo dobré, a to ji začalo děsit. Uvědomila si, že něco takového se jí stalo poprvé.

Vyděšeně pohlédla na jednorozce. Sledoval ji. Celou dobu. V očích se mu zračilo porozumění i povzbuzení a Aranis pohládl na duši jeho něžný dotek. Usmála se.

48

Opět se rozhlédla po hvozdu. Pomalu a postupně, ale jasně a zřetelně začínala vše chápat. Stále více se přibližovala chápání jednorozce. Jeho pohledu na svět... Obklopovalo ji zlo a tíseň a ona, i když je vnímala, se cítila stále svobodná a nespoutaná. Čistá a smířená se světem. Zcela vyrovnaná, jako kdyby se procházela po rozkvetlé louce, a ne temným lesem.

Bylo to tak zvláštní. A bylo to tak nové! Zjišťovala, že se její vnímání neustále mění a vyvíjí. Pořád poznávala nové věci, objevovala schopnosti, o jakých neměla ponětí. Její spojení s jednorozcem bylo den ode dne silnější a intenzivnější. Najednou si připadala, jako kdyby už zapomněla, co je to nenávisť, zloba či zášť. Jako kdyby přestala vnímat zlo jako něco špatného, ale jako součást nějaké velké moci, přírodní síly. Dávné a prastaré, probuzené v samotných základech a hlubinách země. V místech, kde nevládne nic jiného než tma a tato mocná síla nazývající se zlo.

Věděla, že vychází z temnoty, ale temnota zase vycházela ze země. Nacházela se tam, kde už nemohlo přebývat nic jiného. Hluboko a da-

leko v nejstarších základech země. A tudíž byla její součástí. Tak jako všechno.

Aranis si náhle vybavila rovnováhu. Ano. Proto musí být rovnováha. Rovnováha mezi silami země. Neboť obě tyto síly – zlo i dobro, k ní patřily. Byly tu odjakživa. A vždy tu budou...

Teď už věděla, proč jednorožec nechápe zlo. Dobro je dobro a to nevnímá nic jiného než zase jen dobro. Na všechno se dívá očima plnými něhy a lásky, krásy a porozumění... a stejně vnímá i zlo. Jako něco silného a mocného, avšak zcela jiného a neznámého. Ale stále jako součást světa a života. Jako součást bytí, jako něco, co k tomuto světu patří.

Zcela stejné je to i se zlem. Zlo rovněž nezná nic jiného než zlo. Vidí svět úplně jinak než dobro. Nevnímá takové věci, jako je láska a porozumění. Zná jen to temné a chladné. Smutek, bolest, nenávisť, zlost, vztek, zášť a závist. Vychází z temnoty země. Vzniklo z černoty a prázdnoty. Zlo je odvrácená část života. Ta smutná a osamocená. A nachází se v srdci každého z nás. Stejně jako dobro.

Zlo a dobro. Dvě zcela odlišné, protikladné síly. Navěky spolu bojují. Avšak dohromady tvořící podstatu života a bytí.

Dávno už minulo odpoledne a i přes neprostupné koruny to vypadalo, že je obloha zatažená a že slunce dnes nesvítí. Ve hvozdu bylo ještě větší přítmí a vše kolem působilo pochmurněji a záludněji než kdy jindy. Veragin usoudil, že bude nejlepší, když budou cestovat až k večeru a v noci a přes den si dopřejí spánek. V Tmavém lese bylo v noci velmi nebezpečné usnout, právě v noci se probouzela ta nejohavnější stvoření, která neváhala zabít svou oběť i ve spánku. Proto Veragin navrhl, že bude nejbezpečnější, když dnes v noci zůstanou vzhůru. Aranis proti tomu nic nenamítala.

Seděla kousek od něho a sledovala ho. Veragin byl rozvalený na velkém plochem kameni ve stínu skály a hltal oranžové bobule velikosti lidské dlaně a několik oválných plodů fialové barvy. Byly to telinty. Chutí se podobaly hruškám, avšak byly mnohem sladší.

Aranis připadlo, že od té doby, co se opět změnil v Mordata, má mnohem větší hlad a sní toho mnohem víc než předtím. Chvíli se jen

tak dívala, jak mu černý stín skály halí tvář, a pak si náhle vzpomněla na jeho zranění, které utrpěl v boji s Maxarelem a Dargwlkem Nirodem, kterého před dvěma dny zabil. Veraginovi se už podařilo zabít dva ze tří Dargwlků. Nyní zbýval jen jeden... Aranis nepochybovala o tom, že Drikor, který teď zůstal sám, je plný zloby a touhy po pomstě.

„Mohla bych ti najít ještě nějaké ovoce,“ navrhla Veraginovi, když spořádal poslední kousky telintů i bobulí. Tady v Tmavém lese byly tyto plodiny zřejmě to jediné, co mohl jíst, aniž by se otrávil.

„Hm, ne. Díky. Už mám dost,“ odpověděl stroze.

„A co tvé zranění?“ zeptala se.

„Už jsem na ně zapomněl!“ zvolal pobaveně a lehce se dotkl své hrudi.

„Po Maxarelových plamenných bumeranzích mi sice zůstaly spáleniny a jizvy, ale škrábance od Dargwlka už se zahojily úplně.“

„Tak to jsem ráda,“ vydechla Aranis upřímně. Ohlédla se za sebe na jednorozce, který právě se zájmem pozoroval obrovského hlemýžďe plazícího se po lesklém černém kameni za jejími zády.

„Měli bychom pokračovat v cestě,“ navrhla dívka. Veragin přikývl a vstal.

Dnes se rozhodli cestovat celou noc. Tu včerejší prospali, čehož Veragin litoval. Vzbudila ho přítomnost jakéhosi temného tvora, který čmuchal kolem jejich tábořiště. Jakmile se však pohnul, tvor utekl, takže Veragin nezjistil, co to bylo zač. Ale Aranis připadalo, že je od té chvíle mnohem ostražitější a pozornější než obvykle. Proto se také rozhodli, že si odpočinek a spánek dopřejí ráno a dopoledne. Večer a noc raději stráví na nohou a na cestě.

„Zmizí ti někdy ty jizvy, co ti způsobil Maxarel?“ zeptala se ho Aranis, když se zase proplétali mezi tlustými stromy. Stoupali do poměrně strmé stráně a spadané jehličí jim lehce křupalo pod nohama. Místy ze země vyčuhovaly černé kameny, které sem zřejmě spadly z rozlehlé skály, která se táhla po pravém boku stráně. Z půdy vyčnívaly i mohutné, propletené kořeny okolních stromů, o které Aranis každou chvíli zakopávala.

„Nevím...“ odpověděl Veragin. „Ale myslím, že ne. Nejspíš mi památka na mého drahého bratra zůstane už nadosmrti,“ ušklíbl se hořce. Avšak Aranis pocítila, že kromě hořkosti se v něm mihla také špetka lítosti.

„Máš ho stále rád, vid', Veragine?“ řekla tiše, a i když to vyznělo jako otázka, ve skutečnosti odpověď slyšet nepotřebovala. Zнала ji přímo z Veraginova srdce...

„Cože?“ trochu zaskočeně se na ni otočil a zastavil se v půli kopce.

Vlasy, které mu napadaly do očí, si nedbalým gestem zastrčil za ucho. Nebylo to však nic platné, vzápětí mu opět sklouzly do obličejce. Aranis na něj jen letmo pohlédla a pokračovala v chůzi. Jednorozec kráčel několik kroků před nimi a osvětloval jim tak cestu svým zářivým tělem. Začalo se již smrákat, ale tady mezi stromy to stejně nebylo příliš poznat. Panovalo tu stále přítmí.

„Vždyť je to tvůj bratr... Víím, že i přes to všechno, co se mezi vámi stalo, ho máš stále rád,“ pokračovala Aranis a nedbala toho, že Veragin za ní se zastavil a vyjeveně na ni hleděl.

„Ne, já...“ začal zamračeně, ale najednou zjistil, že neví, co by odpověděl. „Přidal se na špatnou stranu. Je posedlý zlem. Je to šílenec.“

„Ale stále je to tvůj bratr. Říkal jsi, že to byl on, kdo se o tebe staral, když jste přišli o otce. On byl tvá jediná rodina.“

„Ano, ale chtěl řídit a ovládat můj život. Manipuloval mnou a nedal mi možnost vlastního výběru, vlastní cesty. Určil mi můj osud. A lhal mi.“

„Je ponořený do své pomsty. Ovládá ho zášť a nenávisť. Snažil se pro tebe vybrat tu nejlepší cestu. Snažil se, abyste jako bratři drželi spolu.“

„Ne. Potřeboval jen někoho, kdo mu pomůže naplnit jeho pomstu! O mě mu nikdy nešlo!“

„Mohl tě kdykoliv zabít, když jsi odešel od něho a přidal se k nám. Měl k tomu mnoho příležitostí. Ale neudělal to. Naopak. Snažil se tě přimět, aby ses k němu vrátil. Protože mu na tobě záleží,“ odporovala mu dál Aranis klidným hlasem, zatímco se pomalu plahočila do strmého svahu.

Veragin už ji opět doháněl, ale její slova ho vyvedla z míry.

„Ale... ale je to zabiják, Aranis! Víš, kolik zla napáchal a neušetřil při tom ani jeden jediný nevinný život?“ namítal a hlas se mu přitom nepatrně chvěl rozhořčením i zmatkem. Vůbec nechápal, kam Aranis svými slovy směřuje. A navíc její argumenty byly až příliš přesvědčivé, až příliš logické... Kdykoli Veragin vyřkl nějaké obvinění či domněnku, kterých se celou dobu držel a věřil jim, aby na bratra snáz zapomněl a aby měl důvod ho nenávidět, ona je okamžitě vyvrátila. Ale proč?

„Proč tohle všechno říkáš, Aranis?“ vykřikl. „Proč ho bráníš? Kam tím vším míříš?“

Konečně se zastavila a s laskavým výrazem mu pohlédla do tváře. Stála několik metrů nad ním ve stráni, takže to teď byl on, kdo se musel dívat vzhůru, aby jí viděl do očí.

„Protože tohle všechno, co jsem ti řekla, svědčí o tom, že tě tvůj bratr miluje. A ten, kdo je schopen lásky, ještě není zcela pohlcen zlem. Maxarel má možná naději na nápravu a na lítost nad svými chybami. Ještě není pozdě, aby se přidal k dobru.“

Veragin se na ni nejprve chvíli omráčeně díval, ale nakonec si povzdechl a trochu smutně i dojatě jí pohlédl přímo do očí. „Jsi prostě příliš hodná...“ zašeptal něžně. A ačkoli jeho hlas byl hluboký a trochu drsný, zněl jemně i vnímavě. „Maxarel už je ztracený. Jeho nezachráníš, Aranis. Jeho ne.“

„Možná ano,“ prohlásila neústupně. „Možná ještě není pozdě. Je to tvůj bratr, Veragine, a máš ho přece stále ještě rád.“

„Mám,“ hlesl mladík téměř neslyšně a sklonil hlavu. „I když jsem se ze všech sil snažil, nedokázal jsem ze svého srdce vyhnat lásku, kterou k němu jako k bratrovi cítím. Nemohu ho nenávidět, ačkoli se o to všemožně pokouším. Ale jestli budu muset, i tak ho zabiju.“

„Já věřím, že v každém je něco dobrého, když se nejedná zrovna o stvoření zla nebo samotných temnot,“ odvětila elfka umíněně.

Snažila se v něm vzbudit naději v Maxarelovu záchranu. Kdyby mu ukázala krásu dobra, možná by pochopil pravý smysl života... Chtěla Veraginovi vrátit jeho bratra.

„Ty vidíš ve všem a v každém krásu, Aranis, i tam, kde není,“ řekl Veragin smířlivě. Aranis se nad jeho slovy zamyslela. A náhle jí došlo, že má vlastně pravdu. Ona se vždy a ve všem pokoušela hledat to dobré. Ale nyní to již hledat nemusela. Viděla dobro jasně a zřetelně v každé živé bytosti. Jen v těch temných žádné dobro vidět nedokázala. Tam opravdu žádné nebylo.

„Mám ale pocit, že se tvé vnímání světa ještě změní,“ dodal nakonec Veragin tiše, ale tvářil se znepokojeně. Možná i nešťastně. Aranis jeho slova vytrhla ze zadumání.

Ohlédla se na jednorozce, stojícího na vrcholu srázu. Shlížel na ně v temném šeru, obklopen stísněností, zrádností a lstivou černotou stromů. Tak krásný a vznešený, jako jediná, jasná a zářivá hvězda na temném nebi. Bílá hřívá mu ve větru lehce povlávala a mihotal se v ní jemný třpyt jako droboučký stříbrný povlak. Jehličí pod jeho kopyty se blýskalo bělostným jasnem a nad blankytně modrýma, něžnýma očima se tyčil spirálovitý zlatý roh, který zářil stejně oslnivě jako celý jednorozec.

Aranis se otočila zpátky na Veragina. „Máš pravdu,“ řekla jen a následovala posvátného jednorozce.

Když se vyšplhali nahoru na sráz, země před nimi byla zase rovinatá a táhla se daleko za obzor. Všude na dohled byly jen černé stromy a houstnoucí tma. Začalo se rychle stmívat a hvozd ještě potemněl. Aranis cítila, že se v něm probouzí spousta životů. Teprve s nástupem noci získával les svou tajemnou sílu, stával se mnohem děsivějším, odhaloval svou pravou tvář a vypouštěl z úkrytů temné bytosti.

Kráčeli s Veraginem stále na severozápad, s jasně zářícím jednorozcem po boku. Aranis kolem sebe zaznamenávala přítomnost stále více nejrůznějších malých tvorů. Temné bytosti je obklopovaly a pozorovaly, ve stínech lesa bylo možné zahlédnout jejich světlé oči. Celým lesem se nesl zlověstný šum listů a praskot větví. Jednorozec temné bytosti přitahoval svou mocí, jeho síla je vábila, zatímco ty opravdu zlé, mocné a temné tvory odpuzovala. Dokázali jednorozcovu moc vycítit na míle daleko a chtěli ji vyhnat ze svého území, chtěli se

jí zbavit. Anebo se stahovali co nejdále od jejího působení, aby se jí vyhnuli.

Jak se blížila noc, Aranis vnímala kolem sebe stále více podivuhodného života. Černota sílila a houstla, stahovala se kolem nových příchozích jako klec bez mříží, jako bezedná propast, z které nelze uniknout. Natahovala své dychtivé pařáty k jejich kotníkům, sápala se po jejich hrdlech... Les bažil po smrti.

Aranis to cítila. Vnímala jeho vůli, měla pocit, jako by jí nějaká neviditelná síla sevřela vnitřnosti, jako by na ni něco tlačilo ze všech stran a nedovolovalo jí svobodně uvažovat. Mrtvolný chlad byl nyní zřetelnější než kdy dřív. Zalézal pod kůži a svíral údy. Celý les toužil po smrti, těžil ze strachu a nevědomosti svých nových obětí.

Pokračovali v cestě dál na západ a po boku jednorozce se Aranis v nitru opět rozvřil ohňostroj těch nejkrásnějších a nejčistších pocitů, jaké kdy zažila; jednorozec ji uklidňoval láskyplnými doteky své duše. Opět nabyla na jistotě a odhodlanosti. Veragin ji držel za ruku a naslouchal každému podezřelému zvuku. Aranis měla chvílemi dojem, že ve tmě vidí mnohem lépe než ona.

Před nimi se objevil strmý sráz svažující se do další části Tmavého lesa, kde již stromy nebyly tak husté a větve byly podstatně řidší a méně spleťité než doposud. Pronikalo sem o trochu víc měsíčního světla a jeho stříbřitý třpyt ozařoval černočerné stromy. U země se ale jako oblaka hustého kouře válela bílá mlha a obtáčela se kolem uhlově černých kmenů, což působilo velmi zrádně a pochmurně. Tato část lesa vypadala mnohem tajemněji a děsivěji než ta, kterou procházeli doteď.

Slezli ze srázu dolů a opatrně, ruku v ruce, vkročili do bílé mlhy. Sahala jim až po pás a Aranis měla pocit, že jim krade teplo z těla. Přešel jí mráz po zádech a nepatrně se zachvěla, což Veragin nejspíš ucítil, protože ještě pevněji stiskl její dlaň a věnoval jí kratičký úsměv. Když se podívala na jednorozce vedle sebe, s údivem zjistila, že mlha před ním ustupuje. Stáčela se do stran a uhýbala z dosahu jeho ladných štíhlých nohou. Jako by i ona byla naplněna zlem a vyhýbala se mocnému dobru. Bylo ale zřejmé, že dobro, které nosila v sobě Aranis, ne-

stačilo na to, aby se mlha vyhýbala i jí. Ve srovnání s mocí jednorožce byla její síla jen jako lehoučký vánek oproti mocné vichřici.

Veragin se jí náhle vytrhl a rozeběhl se kupředu. Bílá oblaka mu divoce zavířila kolem nohou.

„Veragine!“ vykřikla za ním Aranis polekaně. Co ho to popadlo? Pak si ale všimla nepatrného záblesku několik kroků od sebe ve směru, kterým Veragin vyběhl. V husté mlze se blýskal odraz měsíčního svitu. Aranis s jednorožcem se rozeběhli za Veraginem. A konečně spatřila to, co odráželo měsíční jas. Mezi černými kameny a našedlým kapradím se ukrývala malá studánka. Její temná hladina se stříbřitě třpytila a byla zcela nehybná.

„Voda!“ vydechl Veragin s úlevou a klesl na kolena, aby se mohl napít.

„Počkej, možná...“ chtěla ho Aranis zadržet, ale už bylo pozdě. Byl příliš žíznlivý.

Ponořil do studánky dlaň, aby z ní nabral vodu. Vypadala opravdu vábně; byla křišťálově průzračná a přímo lákala k tomu, aby v ní člověk smočil rty. I Aranis dostala chuť se napít. Ale žízeň ani hlad ji zatím netrápily. Byla elfka a elfové vydrží bez jídla i vody dlouhé týdny. Veragin už mezitím do sebe lil jednu dlaň vody za druhou. Najednou se ale zarazil a zamračil se. Chytil se za hrdlo, zprudka se rozkašlal a vyskočil na nohy.

„Zatraceně!“ rozkřikl se vztekle, až z něj šel strach. „Je jedovatá! Sakra! Mělo mě to napadnout! Tady jen stěží narazíš na studánku nebo jezírko, které by v sobě neneslo zlo a nebylo jedovaté.“

„Ale jak...“

„Nemůže mě to otrávit. Když ve mně zase hoří plamen Mordata, nemůže mi žádný z přírodních ani temných jedů ublížit. Ale nechutnají zrovna nejlíp,“ vysvětloval dívce a stále se mračil. Aranis věděla, že má žízeň a že chybí málo, aby propadl vzteku.

„Tady je všechno úplně jiné, než bys na první pohled řekla. Vše klame, vše se každou chvílí mění...“ dodal a probodával studánku vražednými pohledy. Nakonec popadl jeden z kamenů, které ležely na jejím okraji, a vši silou ho do ní mrští. Voda se s hlasitým šplouchnutím rozčákla na všechny strany a Veragin nasupeně zaklel.

Aranis jeho vzteklé gesto trochu vyděsilo a rychle se pokoušela najít něco, čím by ho uklidnila. Náhle si uvědomila, že kromě této studánky cítí poblíž ještě i jinou vodu. Klekla si, až se celá ponořila do bílé mlhy, a dlaněmi se dotkla země. Zavřela oči a všemi svými smysly se snažila zachytit pramen, který jí pulzoval pod nohama. Cítila ho, byl nedaleko. Nechala své vědomí plynout po jeho proudu, až ji zaneslo tam, kam potřebovala. Otevřela oči a vstala.

Veragin seděl na kamenech, hlasitě oddechoval a snažil se tím uklidnit.

„Pojď!“ vyzvala ho elfka. „Našla jsem potok. Jen kousek odtud. Tak pojď!“

Mladík se na ni udiveně podíval. Ale Aranis už mizela v mlze a jednorozec klusal za ní. Mlha mu doslova utíkala před nohama, divoce se nadouvala a zvedala se do výšky. Veragin rychle vyběhl za nimi.

Po chvíli spatřil Aranis stojící u malého, tichounce pobublávajícího potůčku vytékajícího z malé skály. Na hladině se zrcadlil odlesk měsíce a černé stíny stromů. Potůček se po chvíli ztrácel kdesi v oblacích mlhy.

Veragin na nic nečekal a dychtivě ponořil obličej do chladivé vody. Aranis s radostí sledovala, jak hasí žízeň, ale temný plamen v něm neutichl. Aranis ho slyšela... Šeptal a nabádal Veragina ke zlu...

Konečně se od vody odtrhl a spokojeně se opřel zády o skálu. Aranis si najednou nebyla jistá, která jeho část v něm vítězí. Jestli naslouchá temnému hlasu a poddal se zlobné touze, nebo zda se mu podaří zlo v sobě zadržet. Ačkoli se snažila soustředit na jeho emoce, nic z nich nevyčetla, byly příliš promíchané, příliš propletené a ona se v nich nevyznala.

Veragin na ni upřel svůj hluboký pohled a najednou vyskočil na nohy tak rychle, až ji to vylekalo. Popadl ji za ruku, prudce ji k sobě přitáhl a dlouze ji políbil.

Aranis byla natolik zaskočená, že se nezmohla na jediný protest. Cítila, jak ji pevně sevřel kolem pasu a ještě více ji k sobě přitiskl. Nechápal, co to do něj vjelo, nejspíš ho částečně ovlivňovalo jeho druhé já, ale v tuto chvíli nebyla schopná o tom přemýšlet. Poddala se touze

a vášni, s jakou ji líbal. Sálala z něho horkost a líbal ji stále hladověji. Rukama jí přeježděl podél pasu, až zajel k lemům její blůzy. Jeho prsty vklouzly pod látku a zlehka se dotkly její hebké kůže, když tu se ozvaly její citlivé smysly a jejím tělem projel proud tak silné zuřivosti a zběsilosti, až se zlomila v pase, a kdyby ji Veragin včas nezachytil, málem se sesunula k zemi.

„Aranis!“ vyhrkl mladík vyděšeně a postavil ji zpátky na nohy. Chytila se ho za paže a ztěžka oddechovala.

„Co se stalo?“

„Vlkodlak!“ vydechla zděšeně. Z mlhy za jejími zády se vynořil obrovský, vlku podobný netvor a výhružně zavrčel.

Veragin okamžitě odstrčil Aranis stranou. V mžiku ho obklopily černožlaté plameny a vzápětí na jeho místě stál velký Mordat se lví hřívou a zlatočernou srstí. Vlkodlak však nezaváhal a vrhl se na něj.

Aranis se dopotácěla k jednorožci a vytasila svůj meč. S hrůzou v očích sledovala, jak se obě monstra střetla a zaryla do sebe své drápy a tesáky. Vlkodlak byl strašlivý, ale to nebylo nic v porovnání s Veraginem-Mordatem. Měl krátkou šedou srst, dlouhé silné nohy a zahnuté černé drápy. Kulaté hlavě dominoval podlouhlý čenich s vyceněnými zažloutlými zuby, malé černé oči a velké vlčí uši.

Veragin se právě rozmáchl mohutnou paží a odhodil netvora několik stop od sebe. Vlkodlak narazil na strom a mlha kolem něho se prudce rozvlnila. Zatřepal hlavou, znovu se postavil a hluboce zavrčel. Aranis při tom zvuku naskočila husí kůže. Po velkých špičácích stékaly šelmě sliny a její temné oči jiskřily dychtivostí po krvi. Vlkodlaci byli proslulí svou krvežíznivostí a zběsilostí. Aranis ještě nikdy žádného neviděla, ale tento jí připadal více než krvežíznivý. Dokonce se ani nezalekl, když se Veragin změnil v Mordata.

Znovu vyrazil a skočil po Veraginovi tak prudce, až ho strhl k zemi. Oba dva příšerně řvali a vrčeli. Vlkodlak si počínal jako smyslů zbavený, neustále cvakal čelistmi a pokoušel se prokousnout Veraginovi hrdlo. Ten ho praštil pěstí do boku a shodil ho stranou. Rychle se vyškrábal zpět na nohy, když na něj vlkodlak záutočil znovu.

Aranis viděla, jak se Veraginovi zahryzl do levé paže, kterou mu na-

stavil jako štít před svou hlavu. Vzápětí jako by se i mlha rozzuřila a zvedla se o několik metrů výše. Aranis chvíli vůbec nic neviděla, pak ale opět spatřila vlkodlaka, jak padá na záda, a poté se ozval pronikavý nářek. Náhle vlkodlak vyrazil z mlhy přímo proti ní.

Překvapená dívka se rychle skulila stranou a jednorožec uskočil. Spěšně vstala a spatřila, jak Veragin proti netvorovi šlehá ohnivým bičem. Vlkodlak couval, zlověstně vrčel a hrbil hřbet. Nakonec vyrazil kupředu tak nečekaně a hbitě, až to překvapilo i Veragina. Oba se skutáleli na zem a opět zmizeli v husté mlze.

Aranis vyjekla zděšením. Už na nic nečekala a přiskočila k rvoucím se netvorům. Vlkodlak se zrovna tyčil nad ležícím Veraginem, který se všemožně pokoušel odstrčit od sebe jeho mocné čelisti. Aranis okamžitě vystřelila před sebe nataženou paži a ucítila, jak se v jejím těle vzepnul příval energie. Energie, kterou elfka čerpala ze své síly země. Energie se prohnala její nataženou paží, a z konečků dívčinych prstů vytryskl zelený paprsek, který vymrštil vlkodlaka do vzduchu. Těžce dopadl na zem několik stop od ní.

58

Opět se však zvedal na nohy. Vypadal ale malátně a Aranis si všimla, že se mu podlamují nohy. Upřel na ni své černé oči plné krutosti. Aranis ve svém nitru zřetelně cítila jeho vztek, zuřivost, ale také únavu. Po celém levém boku se mu táhl krvavý šrám a hlubokou tržnou ránu měl i pod okem. Cloumala jí palčivá bolest a vyčerpání, které zápasilo s nutkáním ji zabít a roztrhat na kusy. Utišit hlad po masu a krvi, utišit hlad po zabíjení, který ho tolik sužoval. Aranis zaplavila lítost.

Ten tvor je prokletý, je otrokem zlé a pradávné kletby. Pronásledován žízní po krvi. A přitom zítra bude zase jen obyčejným člověkem. Možná nevinným vesničanem. Otcem, manželem, synem, ...

Ale pudy vlkodlaka zvítězily a šelma opět vyrazila do útoku, přímo proti elfce. Ta však pozvedla obě ruce a nechala ohromnou moc dobra vyjít na povrch. Každou buňkou jejího těla projela síla tak mocná a tak horká, až jí do očí vhrkly slzy. Moc dobra se jí prohnala tkáněmi a žilami a vyrazila dlaněmi ven. Na okamžik vše zalila oslepující bílá záře, všechno zaniklo v pulzujícím světle čisté moci. Až po chvíli se Aranis

přinutila zatnout dlaně v pěsti a utnout tak proud té nezvladatelné moci. Sama již cítila, že podléhá její vůli, že se její duše chvěje a srdce zpomaluje. Stačil ještě okamžik a již by ji nedokázala zadržet ani ovládnout. Naštěstí ji ale stihla včas stáhnout zpět, hluboko do svého nitra. Horkost vystřídal chlad, který se jí rozlil celým tělem jako utěšující pohlázení. Měla pocit, že jí snad zamrzly všechny vnitřnosti, v ústech cítila led, jako kdyby právě snědla lžici sněhu.

Padla na kolena a pohlédla na vlkodlaka před sebou. Ležel nehybně, bez jediné známky života, ale elfka cítila, že není mrtvý. Smrt ho ještě nedostala. Doplazila se k němu a zledovatělou dlaní se dotkla místa, kde slabě bilo jeho srdce. A zbylou silou vůle donutila moc, kterou ho zranila, aby ustoupila. Donutila moc dobra, která nyní pulzovala jeho tělem a svazovala ho, aby znovu rozpumpovala jeho srdce. Její zbytky Aranis převzala zpět do sebe dřív, než stihla vlkodlaka zabít a rozplynout se do tmy.

Nakonec se zcela vysílená skulila na bok a zamlženými očima sledovala, jak se netvorovi znovu naplno nadouvá hrudník, jak se pomalu probírá a staví se na nohy. Věděla, že jestli se nyní rozhodne znovu zaútočit, nemají již naději na záchranu. Když ale vlkodlak po chvíli vstal, věnoval jí pouze kratičký pohled a pomalým krokem se ztratil v mlze.

Aranis klesla hlava do černého jehličí. Náhle si uvědomila, že má řasy i tváře a konečky vlasů pokryté jinovatkou a ruce studené jako kusy ledu. Objevil se nad ní jednorozec. Jako krásný a čistý posel z nebes, jako zářivý anděl s nekonečnou láskou a něhou na dlani. Sklonil k ní vznešenou hlavu a jemným čenichem jí přejel po zmrzlé tváři. V tu chvíli jako by se do jejích žil navrátil život a energie. Zase byla schopná plně vnímat své okolí. A v ten okamžik jí došlo, že kolem sebe již necítí přítomnost temných tvorů, žádné vražedné a lstivé touhy, žádné chrčivé hlasy. Po vystoupení ryzí čistoty a nevinnosti v temnotě a osamění před působením moci dobra vše uteklo.

Natáhla ruku a lehce se dotkla jednorozčova čela. Usmála se. Bělostná hříva mu padala přes zlatavý roh do pomněnkových očí. Potřásl hlavou a mlha se jako na povel odtáhla. Odvalila se za nejbližší stro-

my a začala se plazit po jejich kmenech vzhůru. Aranis se namáhavě posadila a ohlédla se na Veragina. Ležel kousek od ní, už zase ve své lidské podobě, a přerývavě oddechoval.

Doplazila se k němu a spatřila, že mu pod kabátem košilí prosakuje krev. V ten okamžik se jí stáhlo hrdlo a vyschlo v ústech. Rychle mu začala zledovatělými rukama košili rozepínat. Když se jí to podařilo, neobratně mu stáhla i kabát a spatřila to, čeho se nejvíc obávala. Veraginovi se přes celou hrud' táhl hluboký, krvavý škrábanec a na rameni měl potrhané maso. Na druhém rameni měl jizvy po zranění, které utrpěl v horách Dragor. Měl štěstí, že mu vlkodlak znovu nepokousal toto rameno a neotevřel tak starou ránu. Měl ale ošklivě potrhanou levou paži. Vypadl příšerně, byl celý od krve a z jeho ran se šklebilo odhalené maso.

Aranis se začínala zmocňovat panika. Byla si jistá, že Veragin ta zranění přežije, ale pokousal ho vlkodlak a to znamenalo, že se na něj přenesla vlkodlačí kletba.

60 Zdálo se, že je Veragin při sobě, nebo možná blouznil mezi vědomím a mdlobami. Dýchal zrychleně a trhaně, a když se Aranis ledovou rukou dotkla jeho čela, připadalo jí, že má horečku. Z jeho těla sálala horkost, za což také mohla skutečnost, že je Mordat a že právě prodělal proměnu mezi svými dvěma já. Očividně však bylo jasné, že na tom není dobře. Kdyby už jednorožec dokázal léčit, mohl by ho uzdravit. I když by to možná nezabránilo nákaze vlkodlačí kletbou.

Elfka nevěděla, co má dělat. Musí mu ty rány nějak ošetřit a zastavit krvácení! Věděla, že se v lese drží chlad a Veragin bude své oblečení potřebovat, ale z něčeho musela udělat obvazy. Naštěstí měl ještě svůj kabát. A koneckonců to byl Mordat, vládce zlého ohně. Nemohla mu být přece zima...

Vzala tedy jeho kabát a rozložila ho na zem. Potom Veragina vysvlékla z jeho černé košile a s velkými problémy ho přesunula na připravený kabát. Nakonec jeho košili roztrhala na cáry, které namočila v potoce, a rány mu jimi omyla. Když s tím byla hotová, ovázala mu zranění suchými kusy látky a v duchu se modlila, aby zápach čerstvé krve nepřilákal další vlkodlaky.

Unaveně se vedle Veragina posadila a vzala ho za ruku. Ona sama byla ještě stále studená jako led, ale zima jí nebyla. Naopak mladík byl rozpálený jako pekelné plameny a neustále si něco mumlal. Každou chvíli sebou neklidně trhl, pevně sevřel víčka a vzápětí je zase povolil. Aranis si o něj dělala stále větší starosti. Oběma rukama stiskla jeho dlaň a soustředila se na jeho pocity.

Sžíral ho neúprosný žár bolesti a zápasu temného ohně s jeho dobrou podstatou člověka. Zase v něm vířilo takové množství pocitů, že se v nich Aranis nebyla schopná orientovat. Ale byla si jistá, že teď bude všechno ještě mnohem těžší než dosud. Usadilo se v něm zlo z vlkodlačí kletby a tlak jeho temného já tak ještě vzroste.

Naklonila se k němu a pohladila ho po tváři. Náhle ji chytil za ruku, až sebou leknutím cukla. Cítila, jak horkost jeho dlaně přebíjí její chlad.

„Aranis...“ zamumlal zesláble. Po čele mu stékal studený pot.

„Budeš v pořádku, Veragine,“ uklidňovala ho konejšivým hlasem.

„Já vím...“ zamumlal. „Zahojí se to... ale ta kletba... vlkodlak... já...“

„Klid,“ přiložila mu ukazováček na rty. „Teď odpočívej. Musíš spát. Načerpat síly. Zítra se uvidí.“

Nezmohl se na nic jiného, než přikývnout. Poté se propadl do hlubokého spánku a Aranis po chvíli usnula také.

SPOUTÁVAČ

62

Vesnice Atanla ležela jen několik málo mil od vesnice Reas. Jako všechny Západní vesnice vypadala i tato velmi chudě a obyčejně. Na první pohled bylo znát, že o své domy ani majetek lidé nijak zvlášť nedbají; chalupy byly staré, s oprýskanými a plesnivými zdmi, proděravělými střechami a povětšinou rozbitými okny, která byla buď přibouchnutá velmi zchátralými okenicemi, nebo zatlučená prkny či kusy látky. Domy byly vystavěny nejčastěji z kamene, což působilo velmi chladně a neútešně, nebo ze dřeva. Avšak dřevěné domky vypadaly ještě hůř než ty kamenné. Doslova z nich sálala hniloba a zatuchlost. Okenní rámy byly obalené pavučinami a dveře působily dojemem, že se vzápětí rozpadnou.

Ve vesnici stálo jen velmi málo domů, kolem nebyly ani velké pozemky, ani statky. Lidé vylézali z chatrných chalup ven jen když museli, chodili zahalení v dlouhých, ošuntělých kabátech, ženy nosily přes hlavy tmavé šátky a bavily se mezi sebou jen velmi tiše. Neběhaly tu žádné děti, nekřičely ani se nesmály, jen si povídaly nebo si v tichosti hrály s dřevěnými hračkami pod stálým dohledem svých matek. Vládl tu až děsivý klid, ve vzduchu se vznášel strach. Lidé tu vedli ponurý, smutný a omezený život. Zdálo se, že ani neznají radost či štěstí.

Vesnici obklopoval Tmavý les a s ním i chmurnost a nevlídnost. Jeho černé koruny se zlověstně tyčily do výšky a špičky se ohýbaly v neustálém větru. Jen necelý kilometr od vesnice se rozprostíralo Divoké moře, proto tu stále dul vítr. Slaný vzduch štípal do očí, byl těžký, ale pořád čerstvý a studený. Novým příchozím se zpočátku dýchalo špat-

ně, ale vesničané už si dávno zvykli. Od ledového moře sem proudila zima a nebe bylo téměř stále zatažené. Působilo to tu velmi nevlídným a zasmušilým dojmem. A zdálo se, jako kdyby tu všichni lidé žili v ustavičné nejistotě a obezřetnosti. Pokradmu sledovali každou neobvyklost, každý pohyb, poslouchali cizí rozhovory. Mohl za to Tmavý les. Jeho temnota se sápala i po Západních vesnicích. Lidé v nich museli počítat se stálým nebezpečím. A navíc většina z nich už propadla kletbě a za úplňku se měnila ve vlkodlaky.

Ačkoli do těchto vesnic zavítalo jen málo pocestných – většinou jen nějací zbloudilci nebo vyhoštěnci z jiných Západních vesnic, které odvrhli právě kvůli jejich vlkodlačímu prokletí – dnes kráčel prázdnými uličkami Atanly vysoký a velmi pohledný muž. O tom, že je to cizinec, svědčilo jeho oblečení i výraz ve tváři. Měl na sobě černé kožené kalhoty, tmavý, silný kabát a přes něj přehozený dlouhý černý plášť s kápí. Tu měl však shozenou na ramena. Zvědavci, kteří se krčili za okny, si tak mohli prohlédnout jeho bezchybný obličej; hranatou bradu, rovný nos a ohnivě hnědé, jasné oči. Havraní vlasy měl lehce rozčuchané, ale to mu na kráse neubíralo. Spíše naopak – působil nedbale upraveným dojmem. Avšak bylo na něm něco, čeho se lidé zalekli hned, jakmile ho spatřili. Matky okamžitě popadly děti a zabouchly se s nimi ve svých chalupách a muži mu chvatně uhýbali z cesty, aby urychleně následovali své ženy. Cizinci totiž v očích svítila neobvyklá krutost. Ve tváři mu pohrával tvrdý a nelítostný výraz, zahloubaný, avšak ostražitý. Zlo z něho sálalo již na dálku. Kráčel s hlavou hrdě zvednutou, s rukama v kapsách. A pozorný pozorovatel mohl zahlédnout, jak se mu pod pláštěm houpe meč.

Ten cizinec byl Maxarel. A vlastně cizincem ani nebyl. Narodil se v sousední vesnici Reas, kde strávil dětství společně se svým mladším bratrem a otcem. Otcem, kterého miloval nade vše na světě. Vzhlížel k němu, byl mu vždy vzorem. Toužil být jako on. Ale nikdy nepochopil jednu věc. Proč nevyužít síly, která jim pramenila v žilách? Proč nevyužít velké moci, kterou byli jeho otec, bratr i on sám obdařeni? Byli totiž Mordatové. Zplozenci Temných sil země. *Otroci vlastní temné duše...* jak říkával jeho otec. Ale Maxarel byl jiného názoru. Přestože

jeho otec uctíval dobro, Maxarel ho nikdy nepřestal obdivovat a milovat. A nikdy se mu neodvážil odporovat. Až se jednoho dne objevilo královské vojsko a všechno zničilo.

Ten den, kdy byli on a Veragin společně se svým otcem odvedeni na Santiel, kde byl jejich otec vzápětí popraven, se Maxarelův život od základů změnil. Zaprodal se pomstě a zlu. Stal se tím, kým se zrodil. Stal se pravým a strašlivým Mordatem. Tak, jak tomu chtěly Síly temnot...

Rozhlédl se kolem sebe. Viděl vyděšené tváře za okenicemi, které se vzápětí zabouchly, muže i ženy uhýbající před ním pohledy. Věděli snad, čím je? Znali ho? Vzpomněl si, jak se sem před lety s bratrem vrátili, již plní síly a zloby, aby začali uskutečňovat svou pomstu. Nejdříve vyvraždili několik lidí z rodné vesnice a pak se vrhli i na ty okolní... *Zasloužili si to, zvolal hlásek v Maxarelově hlavě. Zradili našeho otce. Nenáviděli ho a odsuzovali za to, čím byl. A bez lítosti ho vydali vojákům, když přišli. Zasloužili si smrt.*

Ale zasloužily si zemřít i ty malé děti? A mladé dívky a chlapci? ozval se jiný hlas. Hlas, který Maxarel nenáviděl a nechtěl slyšet. Byl to hlas jeho svědomí.

Ale on přece nemusí přemýšlet nad tím, zda si někdo zasloužil či nezasloužil smrt. Byl Mordatem. Služebníkem temnot. Sloužil zlu. Měl to v krvi. To byl jeho osud. Přisahal, že nedojde klidu, dokud svou pomstu nedokončí. Ale co vlastně bylo jejím cílem? Zničit království, zabít krále a jeho rodinu. Ale král již byl mrtev. Padl ve válce, kterou jeho Pán rozpoutal, teprve nedávno. Ta skutečnost ho uspokojovala... nebo snad ne? Nebo si snad uspokojení z Leodhenovy smrti jen namlouval? Necítil žádnou spokojenost ani klid. Král je mrtvý a nic se tím nezměnilo. V Maxarelově nitru stále vře ta nesnesitelná nenávist ke všemu na světě. Křivda a nespravedlnost. Proč zrovna on musel přijít o otce? Byl to ten nejčestnější a nejmírumilovnější člověk, jakého znal. Nezasloužil si takto zemřít. Jako zrádce a vrah. To on sám by měl takto zemřít! To on, Maxarel, zradil! To on vraždil a stále vraždí! Zradil svého otce!

Ne, vždyť on se přece snaží jen pomstít. Tohle je jen důkaz toho, jaké dobro je. Je k ničemu. Jeho otec v něj věřil, a jak dopadl? Nikdo

a nic ho nezachránilo. A za všechno mohl král. Jenomže ten byl teď mrtvý a Maxarel necítil žádné významné uspokojení ani úlevu. Možná to bylo tím, že ho nezabil sám. Neviděl ho umírat, nemohl se těšit z toho pohledu. Nemohl se mu vysmát do obličeje a nechat ho trpět.

Ale stojí tohle všechno vůbec za to? Tahle pomsta, tenhle život? Ztratil kvůli tomu svého bratra, jedinou rodinu, která mu zbyla. Vždyť se snažil jen o to, aby oba přežili. Král už po nich beztak pátral od doby, kdy jako děti uprchli ze Santielu. Už je dávno odsoudili, nedali jim ani možnost obhajoby. Už tehdy pro ně byli Mordaty. A tak se jimi časem skutečně stali a ukázali všem, co to znamená, když se rozpoutá válka s Mordaty.

Ano, lhal Veraginovi. Ale copak to nemůže pochopit? Copak nevidí, že ten pravý důvod, proč jejich otec musel zemřít, byl ten, že věřil v dobro? Vždyť právě dobro ho zahubilo! Přineslo mu zkázu! A on, Veragin, se teď dal tou samou cestou jako jejich otec. Dělal stejnou chybu a blížil se stejnému konci. A to Maxarel nemůže dovolit. Ať se děje co se děje, stále je to jeho bratr.

Když procházel zchátralou vesnicí, vracela se mu spousta vzpomínek na dětství. Jako malí chlapci sem s Veraginem občas chodili nabízet k prodeji vajíčka a kozí mléko. Doma měli starou kozu a otec choval i slepice. Byla to jejich obživa, a vejce a mléko potom chodili prodávat po okolních vesnicích. Lidé je od nich s radostí kupovali, neboť byl téměř zázrak, že jim kozu ani slepice ještě neodnesl vlk nebo nějaký temný tvor z lesa. Vesničané se v těchto končinách většinou živili obděláváním malých políček, truhlářstvím nebo tkalcovstvím. Ovšem poté, co se rozneslo, že ten sympatický muž z Reas je ve skutečnosti Mordat, mnoho lidí od chlapců vejce a mléko kupovat přestalo. Už tak na tom byla Maxarelova rodina bídne, a když se přestaly prodávat jejich potraviny, jejich životní situace se ještě zhoršila. A potom, necelé dva roky nato, přišli vojáci...

Maxarel zatřásl hlavou a přinutil se vypudit ze své mysli všechny ty otravné vzpomínky, které ho přibližovaly člověku. Protože on již člověk nebyl. Byl něčím víc, byl výjimečný. Uzavřel své srdce před tako-

vými city jako láska, přátelství, soucit nebo laskavost. Celou jeho bytost pohltily nenávist a zloba, nechal vyjít na povrch svou krutost a bezcitnost. Připustil, aby se v něm plně rozhořel zlý plamen Mordata. Už zapomněl, jaké to je jednat pouze z vlastní vůle a neslyšet našeptávání zrádného hlasu ve své hlavě. Již dávno nevěděl, co je to svobodná vůle. Zlo ho ovládalo. A on se mu nebránil.

Zrovna procházel kolem nízkého a značně polámaného plotu u prostého domku. Na malé zahrádce seděl sotva tříletý chlapec a hrál si s dřevěnými figurkami. Maxarel se u domu zastavil, ani nevěděl proč. Jeho pohled utkvěl na dítěti. Hlavou mu projely děsivé záblesky... Kolik takových dětí už zabil? Pamatoval si tváře některých z nich, často je vídal v noci před spaním a dokonce i ve snech. Mrtvé děti na něj volaly, tahaly ho k sobě. A v očích přitom stále měly tu nevinnou nevědomost. Žádnou výčitku, žádnou zlost ani smutek. Nezlobily se na něj. A to ho mučilo a ubíjelo. Bylo by pro něj mnohem snazší, kdyby ho jeho oběti ve snech proklínaly, kdyby na něj křičely a nadávaly mu... Ale to se ještě nikdy nestalo.

66

Díval se na chlapce, a když k němu dítě zvedlo hlavu a upřelo na něj své velké modré oči, Maxarel se zamračil, ale nepohnul se. Dál na hocha zíral a chlapec hleděl zase na něj. Byl to stejný pohled, jaký vídal ve snech. Všechny děti v jeho snech se na něj dívaly tak, jako tento chlapec. Nevěděly, co je Maxarel zač. Neměly tušení, čeho všeho je schopný.

Uvědomil si, že toto dítě je vůbec první člověk, kterému se podíval do očí a nespátril v nich strach. Děti, které zabil v minulosti, vyděšené byly. Ale on se nikdy nezastavil, aby se jim podíval do očí, než je zabil. Pokaždé to bylo rychlé a bezmyšlenkovité. Ale konec to nebyl. Mrtvé děti ho začaly pronásledovat v nočních můrách.

„Ty se mě nebojíš, vid’?“ řekl tiše a přiblížil se těsně k plotu. Chlapec na něj stále civěl. „Nevíš, kdo jsem... A vědí to tvoji rodiče? I tady jsem před lety vraždil. Se svým bratrem. Máš bratra?“ zeptal se ho, ale nečekal žádnou odpověď. Ještě chvíli si chlapce prohlížel. Nakonec prohlásil: „Ty se mě bát nemusíš, chlapče. Jako jediný na celém světě ze mě nemusíš mít strach.“

Ušklíbl se na hochu jedovatým úsměvem, otočil se k němu zády a šel dál. Dítě za ním pouze nechápavě civělo.

Prohledal už všechny Západní vesnice kromě Reas a této. Do Reas se mu nechtělo a doufal, že to, co hledá, najde tady. Náhle zalitoval, že se nějakého vesničana nezeptal, zda tu Spoutávače vůbec najde. I když pochyboval, že si nechal své staré jméno. Pátralo po něm celé království, jistě si musel jméno změnit.

Maxarel zabušil na dveře vysokého domu se záplatovanou střechou a otlučenou kamennou zdí. Zahlédl, že se dřevěné okenice pootevřely a vzápětí zase neslyšně přivřely. Nikdo neodpověděl.

„Otevřte, nebo to udělám sám,“ zvolal nevzrušeně. Chvíli se nic nedělo, ale nakonec se dveře přece jenom s vrzáním pootevřely. Z tmavé místnosti na něj vykoukl malý obtloustlý mužík s vodnatýma očkama a lysinou. Vypadal ustrašeně a krčil se, jako by každou chvíli očekával, že mu Maxarel setne hlavu.

„Žije tady muž, který si někdy říkal Spoutávač nebo Skrývač?“ zeptal se Maxarel svým drsným hlasem. Muž odmítavě zavrtěl hlavou. „A někdo s podobným jménem? Někdo, kdo k vám do vesnice přišel téměř před deseti lety. Nejspíš je to samotář...“

„Eh... uhm...“ zamumlal muž přiškrceně. Maxarelovi docházela trpělivost.

„Tak mluv člověče, nemám na tebe celý den!“ zahřímal výhružně.

„Za... za vesnicí, u moře... říká si Samotář... je... je tak trochu divný a ...“

„Stařec nebo mladík?“ přerušil jeho blekotání Maxarel zprudka.

„Mla... mladík, vážený pane,“ vykoktal muž. „Tedy ne o moc starší než vy.“

„To bude on,“ zašeptal si Maxarel pro sebe. V očích mu zahořela dychtivost. Konečně se přiblížil svému cíli. Plahočí se těmito vesnicemi už dva dny a stále bezvýsledně. Otočil se na podpatku, aniž by na muže vrhl jediný pohled, a zamířil rovnou k moři.

Doufal, že se Veragin s Aranis a jednorožcem v Tmavém lese ztratili, i když věděl, že Veragin les dobře zná. Jako děti se v něm spolu potloukali dost často, přestože jim to otec výslovně zakazoval. Prováděli

mnoho lumpáren a do zapovězeného lesa je to táhlo. Maxarel se tak setkal s vlkodlakem, už když mu bylo osm, společně s bratrem museli najít cestu zpět domů, když podlehli vábení bludiček a ztratili se, v deseti letech se do jeho těla dostal i krvečerv a jednou se dokonce v noci přiblížili k vodopádu Ilbrix, aby na vlastní oči spatřili bájného netvora, který obýval horu Karkadúr.

Dargwłci, kteří měli sledovat Veragina s princeznou, se k němu ale ještě nevrátili. A Maxarel si byl téměř jistý, že je Veragin zažene, když teď znovu využíval svou podobu Mordata. Dargwłci by se přirozeně vrátili zpátky k němu nebo k Valgarovi, a ten by je poslal za ním. Ale dosud nepřišel ani jeden, což Maxarela znepokojovalo. Ne, že by mu snad na netvorech nějak záleželo, ale jeho Spasitel je měl obzvlášť v oblibě, a navíc tvrdil, že bylo velmi těžké vyvolat je z temnoty. Valgar měl vůbec v oblibě všechny ohavné potvory. Hlavně ty, které se podobaly vlkům.

68

Maxarel neměl ponětí, že Valgarova matka byla vlkodlak, na což byl čaroděj velmi hrdý. Proto si oblíbil všechny tvory, kteří se vlkodlakům alespoň nějak podobali. Ale že Valgarovým otcem je Orlin, Maxarel už věděl.

Před ním se začalo rýsovat tmavé pobřeží. V dáli bylo slyšet buráčení vln a hukot moře. Vesnici nechával za zády a blížil se k osamocené, zchátralé chalupě kousek od mořského pobřeží. Rostla tu jen nízká tráva třepetající se ve studeném větru a směrem na jih byl vidět okraj Tmavého lesa. Oblohu zakrývaly temně šedé mraky, což dodávalo krajině na bezútěšnosti a pochmurnosti.

Maxarel došel až k dřevěnému domku. Plášt se mu divoce vlnil kolem nohou a vítr ho šlehal do očí, takže si přes hlavu natáhl kápi, kterou si však musel přidržovat, aby mu ji vítr nestrhl. Stanul před chatrně vyhlížejícími dřevěnými dveřmi a s opovržením si chalupu prohlížel. Měla jen jedno okno směrem na východ a mnohokrát správanou střechu. Pod oknem stál rozvrзанý stůl potřísněný zaslou krví a dlouhá lavička. Všude to tu páchlo rybinou. Maxarel s odporem nakrčil nos a zabouchal na dveře, které se přitom nebezpečně rozkývaly.

Neměl vůbec radost, že musí žádat někoho dalšího o pomoc. Tentokrát už by to určitě zvládl sám, byl si tím jistý. Ale Spasitel mu již nevěřil. Měl štěstí, že ho ještě nechal naživu, po všech těch zklamáních, která mu přinesl. Ale když se Veragin opět stal Mordatem, bude teď určitě snazší získat ho na svou stranu. Nepotřebuje k tomu nějakého umolousaného zbabělce, který se po Pánově pádu ukryl do ústraní jako vyděšená krysa. A ať si nemyslí, že mu bude snad rozkazovat. Budou se plnit Maxarelovy příkazy, ne jeho.

Z přívalu podrážděných myšlenek ho vytrhlo vrznutí dveří, které se vzápětí s rychlým trhnutím otevřely dokořán. Na prahu se objevil muž menší postavy, zhruba stejného věku jako Maxarel. Tvář měl zarostlou tmavými vousy a dlouhé, černé vlasy mu spadaly až na ramena. Byl vyhublý a působil nezdravě. Na sobě měl špinavou košili, záplatovanou vestou a roztrhané kalhoty. Na první pohled vypadal jako nějaký pobuda nebo žebrák. Jediné, co na něm mohlo po důkladném pozorování zaujmout, byly jeho čokoládově hnědé oči, které se blýskaly vychytralostí, mazaností a podezřívavostí. Tento muž vůbec nebyl takový, jak se na první pohled jevil.

„Co chcete?“ obořil se na Maxarela zprudka.

„Mluvit s tebou,“ odvětil Mordat klidně, ale očima ho propaloval skrz naskrz. Muž se zakabonil a nedůvěřivě si Maxarela prohlédl.

„O čem?“

„O mnoha věcech,“ ušklíbl se Maxarel. „Říkají ti Samotář?“

„Ano,“ odpověděl muž odměřeným tónem.

„Nebo také Spoutávač... a Skrývač, že?“

Muž zbledl tak rychle, až se Maxarel potěšeně zašklebil. Udiveně na Mordata zamrkal. „Jak to víte?“

„Posílá mě náš Pán. Jistě už jsi slyšel o Valgarově návratu.“

Muž naprázdno polkl. Zatěkal očima, ale vzápětí opět nasadil nezúčastněný výraz.

„Ovšem,“ přisvědčil jakoby nic.

„Takže mě vyslechněš?“

„Ne. Já se s lháři nebavím,“ odsekl hbitě a otočil se k odchodu. Ale Maxarel na něj zavolal nebezpečně vysokým hlasem.

„Budeš mě muset vyslechnout, Salmaeli!“

Muž se zastavil tak rychle, že to Maxarela udivilo. Všiml si, jak mu zbělely klouby na prstech, které se zaryly do rámu dveří. Zůstal k němu stát zády, jako kdyby zkameněl.

„Odkud znáš mé pravé jméno?“ zašeptal nakonec téměř neslyšně.

„Je jen jediný člověk, který je odhalil. A ten ho prozradil zase mně.“

„Takže tě opravdu posílá sám Valgar!“ konečně se k němu otočil čelem. Oči mu svítily úžasem. „Už věky mi nikdo neřekl mým pravým jménem...“

„Protože jsi ho nikomu neprozradil,“ opáčil Maxarel.

„Mám proto své důvody. Nemáš ponětí, jakou moc jsi nade mnou získal tím, že znáš mé jméno. Hádám, že ti je Valgar vyzradil jen proto, že věděl, že bych ti jinak neuvěřil.“

„Možná,“ řekl Maxarel, kterého nyní zajímala zcela jiná věc. *Co myslel tím, že nemá ponětí, jakou nad ním získal moc, když zná jeho jméno?* Ta otázka mu vrtala myslí jako neodbytný a dychtivý červ. Věděl však, že je zbytečné se na to Salmaela ptát. Jistě by mu to neřekl.

„Tak proč tě sem Valgar poslal? A co jsi vůbec zač? Posel?“ zajímal se Spoutávač. Přešel k lavičce pod oknem a posadil se. Maxarel zůstal stát a rozesmál se strašlivým, neveselým smíchem.

„Posel?“ zopakoval po něm s výsměchem a opovržením. „Jsem jeho pravou rukou. Jsem Mordat.“

„Mordat?“ podivil se Spoutávač. „Kdysi dva Mordati napadli tuto vesnici. Způsobili hodně škody, ale mé staré chatrče si nevšimli.“

„To jsem byl já a můj bratr,“ prohlásil Maxarel pyšně.

„A kde je tvůj bratr teď?“

„To je složité,“ odbyl ho Mordat tvrdým hlasem. „Nyní je na straně dobra, ale brzy se k nám zase přidá. Můj Spasitel chce, abys znovu vystoupil z úkrytu a přidal se k němu. Dobro brzy padne a nastoupí temnota. Jistě sám dobře poznáš, která strana je pro tebe výhodnější. Můj Pán ti nabízí významné postavení. Budeš moci znovu plně projevit svou sílu. Už se nemusíš schovávat a bát. Král je mrtev a království je slabé. Dobro se narušilo a jeden z jednorožců bloudí někde v Tmavém lese.“

Odmíchl se s fanatickým leskem v očích.

„A to je náš úkol. Musíme ho najít. Jeho a královnu země. Slyšel jsi o ní? Je to elfská princezna. Vypátráme je a přivedeme ji i jednorozce našemu Pánovi, aby mohl dobro obětovat všemocnému Golrogovi. Ten konečně vstoupí na tento ubohý svět a vlády se chopí opravdová síla a moc.“

„Král Leodhen je mrtvý...“ zamumlal Spoutávač nepřítomně. „A proč chce Valgar i tu elfku? Můžeme ji přece rovnou zabít.“

„Ne. Bez ní jednorozce nechytíme. Dokáže se zneviditelnit a je plachý. Nenechá se lapit. Ale za ní půjde kamkoli.“

„Zdá se, že Valgar sílu té elfky podcenil, když tě za mnou posílá až teď. Nestačil jsi snad na ni? Nedokázal jsi splnit jeho rozkazy?“ zeptal Spoutávač klidným hlasem, avšak Maxarel dobře zaslechl náznak posměchu.

„Nepřicházím za tebou rád. Sám si myslím, že jsi k ničemu. Přivedl bych svému Spasiteli elfku i jednorozce sám, ale on si myslí, že bezpečnější bude, když si s sebou vezmu posilu. Pomocnou ruku.“

„Pomocnou ruku?“ Spoutávač se zasmál. „Pokud s tebou půjdu, nevím, kdo z nás dvou bude čí pomocná ruka.“

„Dobře víš, že nemáš na výběr!“ vyštěkl Maxarel popuzeně. Ten vyčrtlík se mu vůbec nezamlouval. Navíc byl tak nesnesitelně arogantní, jako by snad znamenal víc než sám Valgar! Co kdyby ho zabil a svému Pánovi řekl, že ho našel již mrtvého? Nebo že zemřel už před lety... Ne. Spasitel by na to přišel, vždyť si sám ověřil, že je Spoutávač ještě naživu. A trest, který by Maxarela potom čekal, by byl strašlivý.

„Myslíš, že nemám možnost výběru?“ opakoval po něm Skryvač s lehkým úsměvem.

„Pokud odmítneš Spasitelovu výzvu, zabiju tě,“ odvětil Maxarel spokojeně při představě, jak ho rozsekává na kusy.

„A svedl bys to vůbec?“ opáčil Spoutávač s provokativním úšklebkem. Maxarel cítil, jak se mu v žilách rozhořel vztek. Oči vzplanuly a prsty okamžitě sklouzly k rukojeti meče. „Ale no tak, neunáhlej se,“ zadržel ho Spoutávač mávnutím ruky. „Necháš se příliš snadno vyprovokovat. Vím, že nemám na výběr.“

Vstal a s povzdechem se rozhlédl po pobřeží a své chalupě. „Už je na čase, abych to tu opustil a znovu obnovil sílu svého ducha.“

„Vyznáš se v Tmavém lese?“ zeptal se Maxarel chladně. Spoutávačova bezstarostnost ho vytáčela na nejvyšší obrátky.

„Ovšem. Žiju tu už víc než devět let.“

Mordat se ušklíbl: „Tak se rozluč, vyrazíme hned.“

Spoutávač přikývl a zamířil do chalupy. Maxarelovi pokynul, aby ho následoval. Uvnitř to páchlo rybinou ještě víc než venku a navíc se tu držel zatuchlý chlad. Na malém stole pod oknem stála zrezivělá lampa a několik vyhořelých svíček. Vedle stolu se nacházel malý polorozpadlý krb, na kterém postávaly dva kbelíky a špinavé hrnce. Naproti stolu byla prostá postel a vedle ní vyřezávané houpací křeslo. Vládla tu tma, jen škvírami mezi prkny sem prosvítalo denní světlo. Okno bylo zatažené kusem staré látky.

„Celou dobu jsem se živil rybolovem,“ vysvětloval Spoutávač, zatímco nadzvedl postel a začal se přehrabovat v kupě hadrů a všelijakého harampádí. „Když jsem měl chuť na nějaké ty bobule nebo třeba pečeného králíka, zašel jsem i na kraj lesa. Ale většinou jsem se zdržoval jen tady. Do vesnice jsem chodil, jen když to bylo opravdu nutné, a s lidmi jsem se nebavil.“

Maxarela vskutku nezajímalo, co všechno za ta léta dělal či nedělal. Celá chatrč se mu hnusila a její obyvatel také. „To já jsem čtyři roky jednal Pánovým jménem a snažil se pokračovat v tom, co on začal. Zatímco ty ses tu válel...“

„Před čtyřmi roky? A co jsi dělal těch šest let před tím, hm? Když čaroděj Orlin svého syna zaklel,“ skočil mu do řeči Spoutávač.

„To jsem byl ještě příliš mladý a teprve se učil používat svou moc.“

„Já byl taky ještě mladý, bylo mi sotva patnáct, ale přesto jsem Valgarovi pomáhal se vším, co žádal.“

„Byl bych také sloužil, kdyby si řekl,“ bránil se popuzeně Maxarel. „Ale v té době o nás jako Mordatech ještě nikdo nevěděl. Začali jsme plně ovládat svou moc až skoro šest let po Valgarově spoutání. Tehdy jsme s bratrem veřejně vystoupili. Ale proč ti to tady vůbec vykládám! Co to tam hledáš?“

„Tohle!“ zvolal Spoutávač radostně, když zpod postele vytáhl zaprášenou pochvu s mečem. Byla z černého kovu, zíhaná modrým stříbrem. Spoutávač vytasil meč a pochvu odložil na postel. Na to, jaký to byl otrhanec, vlastnil nádherný a vznešený meč. Jeho ostří se v temném šeru chatrče zalesklo jako měsíční záře, na čepeli se míhaly žilky stejného modrého stříbra, jaké zdobilo pochvu, a rukojeť se blýskala matnou černí. Maxarel se ze všech sil snažil nedat najevo svůj obdiv.

„Kde jsi vzal takový meč?“ zeptal se ho odměřeně. Spoutávač si zbraň chvíli láskyplně prohlížel a pak ji zasunul zpět do pochvy.

„Dal mi ho sám Orlin,“ odpověděl hrdě. „Jako svému pomocníkovi. Přišel jsem k němu, když mi bylo asi třináct let. Už tehdy se projevila má síla a já se s ním chtěl naučit zacházet. A čaroděj Orlin byl ten pravý, kdo mi mohl pomoci. Nechal mě u sebe a já se spřátelil s jeho synem. A má moc rostla, stejně jako ta Valgarova. Jednoho dne mi Orlin daroval tento meč. Pomáhal ho vyrobit pták Fénix... Tento meč mi pomáhá lépe ovládat mou sílu. Soustředí do sebe mou energii, vstřebává ji a hromadí. Když je u mě, je nabitý mou silou a já ji pak mohu snadněji využívat. Jsem Orlinovi za tento dar velmi vděčný.“

„Ale nakonec jsi ho stejně zradil,“ ušklíbl se Maxarel.

„Pochop, jeho syn ovládal kouzla, o nichž se Orlinovi ani nesnilo. Chystal se zaprodat svět větší moci. Musel jsem mu přeci pomoci. Jak jinak bych mohl projevit svou sílu? Podle Orlinova učení bych měl jen sedět na zadku a rozjímat o podstatě světa, života a bytí. Chodit po lesích a přemýšlet o svém daru a o tom, jak ho nejlépe využít, abych byl prospěšný své zemi. Ale co takhle být prospěšný taky sám sobě? Nechtěl jsem strávit život tím, že budu uvažovat, k čemu je má moc dobrá. Dostal jsem dar a hodlal jsem ho využít. Co je na tom špatného? Valgar mi dal šanci projevit se. A já tu šanci využil. Nemohl jsem tušit, že nakonec Orlin vše odhalí a spoutá vlastního syna Kletbou všech zemských živlů.“

„Ovšem,“ utrousil Maxarel posměšně. „Říkej si tomu jak chceš, ale jednoduše řečeno jsi zradil důvěru člověka, který ti poskytl střechu nad hlavou a pomoc.“

„On pomohl mně a já zase jeho synovi,“ opáčil Spoutávač a pokrčil rameny. „Ale za jeho dar mu budu stejně nadosmrti vděčný.“

„Copak se tě Orlin nepokoušel najít?“

„Ale jistě že pokoušel,“ přisvědčil Skryvač. „Ale nikdo to nedokázal. Jsem příliš dobrý, víš?“ samolibě se usmál. „Svou sílu jsem se naučil ovládat dokonale. Celou dobu jsem Orlinovi strkal před oči iluzi...“

„Jakou?“

„Že tu žádná takováto chalupa vůbec nestojí.“

„Předváděl jsi tu iluzi jen jemu?“

„Taky všem vojákům, kteří sem kdy zavítali, aby našli mě nebo tebe a tvého bratra.“

„Takže se dokážeš dostat do hlavy komukoliv, ať už je kdekoliv?“

„Jen tomu, koho dobře znám. Ale nedokážu dělat víc, než že jim ukážu obrazy, které chci, aby viděli místo skutečnosti. Lidem, které jsem v životě neviděl, dokážu ukázat to, co chci, aby viděli, jen když jsou v mé blízkosti.“

74

„A v tomhle je ta tvá velká síla?“ uchechtl se Maxarel pohrdavě. „Dokázal bys vnutit svou iluzi i mě?“

„Myslím, že by v tom tak velký problém nebyl,“ odpověděl Spoutávač zamyšleně.

„Já myslím, že byl,“ opáčil Maxarel výsměšně. „A co Valgar? Chceš snad tvrdit, že dokážeš oklamat i jeho?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou mladík. „Je služebníkem temnoty. Ji oklamat nedokážu.“

„Já jsem služebník temného ohně! Mě bys také nedokázal ošálit,“ prohlásil Mordat sebejistě.

Spoutávač se jen usmál. A vzápětí Maxarel úlekem zalapal po dechu. Nestál už totiž ve staré ztrouchnivělé chalupě, nýbrž v honosné komnatě s čistými zdmi, velkou postelí s nebesy a se zdobeným stolem a židlemi. Podlaha se blýskala zlatem a dveře byly osázené rubíny.

„Co to... tohle...“ zajíkal se Maxarel a rozhlížel se do všech stran. „Jak jsi to udělal?“

„Je to jen iluze. Silou vůle a myšlenky dokážu do tvé mysli vtlačit přeměněnou podobu věci, na kterou se díváš. Mohu zařídit, abys měl

pocit, že stojíš v královské komnatě, mohu udělat z tohoto stolku velký stolec, z lampy lustr... Ale přitom se nezmění jejich pravá podoba. Stále zůstanou tím, čím jsou. Jen ty je budeš vidět jinak.

Podstata iluze spočívá v proměně pravé podoby věcí. Nemohl bych ti například ukázat obraz tvého bratra. Jednak proto, že jsem ho nikdy neviděl, a rovněž proto, že tu není nikdo, komu bych v tvé mysli propůjčil jeho tvář. Ledaže bych sám na sebe vzal jeho podobu,“ vysvětloval Spoutávač trpělivě, načež luskl prsty a iluze zmizela.

Opět stáli v temné a zapáchající chalupě.

„Zkrátka a jednoduše dokážu vměstnat do tvého mozku odlišnou podobu pravých věcí. Proto se mi říká Skrývač. Umím skrýt cokoliiv kdekoliiv a kohokoliiv kamkoliiv,“ pyšně se usmál. „Celé dva roky jsem Orlinovi podstrkoval falešný obraz. Valgar si pro své účely vytvořil tajnou místnost pod sklepením sídla Nimiliedu. Vedly tam jedny dveře, z rohu za velkými regály. A já je v Orlinově mysli zaměnil za malé okno. A tuto svou chatrč jsem v hlavách vojáků, kteří sem několikrát přišli, jednoduše zneviditelnil.“

Maxarel si ho prohlížel s narůstajícím znepokojením a nedůvěrou. „Takže když já díky tvým iluzím uvidím třeba tuhle postel jako velké křeslo, nikdo jiný to tak vidět nebude? Jen já?“

„Přesně tak!“ zvolal Spoutávač důležitě. „Musel bych stejný obraz, jaký bych ukázal tobě, ukázat i těm, kteří by tu byli s tebou.“

„To jsou ale divná kouzla...“ zabručel Mordat pochybovačně.

„Je to snadné a tak prosté,“ zazubil se Spoutávač.

„Hrrch,“ odfrkl si Maxarel tiše a otočil se ke dveřím. Bylo načase zanechat řečí a splnit úkol. „Tak už dělej, lov začíná.“

KRÁLOVSKÉ POVINNOSTI

Kassandra stála na královském hřbitově, který se nacházel na severním cípu Východního pobřeží. Omývaly ho vlny Nekonečného moře, které se dnes zdálo obzvláště rozbouřené a zdivočelé. Jeho tmavá hladina se čeřila pod temnou oblohou, zakrytou šedými, pochmurnými mračny, která vrhala na zem stín.

76

Podzimní dny temněly a smutněly. Slunce už téměř vůbec nevycházelo z hustých mraků a každou chvíli se zdálo, že začne pršet. Zatažená obloha zatím jen vyhrožovala, ale žádný déšť ani bouři neseslala. Bylo sychravo a krajina vyvolávala zasmušilé a chmurné myšlenky. Působila až děsivě, zahalená v šedém, vlhkém šatu a v tichu odcházejícího podzimu. Tráva uvadala a stromy shazovaly svůj barevný kabát. Holé větve se ohýbaly a posmutněle naříkaly ve studeném větru a všude po zemi se povalovalo suché různobarevné listí. Točilo se a dovádělo ve větrných vírech.

Kelonský les vypadal ještě ubozeji než obvykle. Jindy zažloutlá suchá tráva hnědla až černala, listnaté stromy definitivně odhodily seschlé listí a jejich nahé větve a kmeny tak působily velice osamoceně a smutně. Jehličnany se sklesle skláněly k zemi, jakoby je už dávno opustila chuť k životu, a žluté jehličí se pomalu usazovalo na zvlhlé půdě a mezi hnědnoucí trávou. A pokaždé, když zavyl vítr, Kelonský les zakvílel svou naříkavou ševelivou píseň. Rozkládal se nedaleko hřbitova, obklopoval Východní pobřeží i část hradu Santiel a táhl se dále podél Nekonečného moře na jih. Bývaly prý časy, kdy se stále zelenal a pyšnil se úchvatnou krásou. Ale to bylo v dobách, když Lilandgarii ještě

obývali elfové. Po jejich odplutí začal les usychat a usychá dodnes. Jako by stále truchlil nad odjezdem stvořitelů Lilandgarie.

Kassandra shlížela na hrob krále Leodhena s ledovým, kamenným výrazem, ale v očích se jí zračil smutek. Kaštanově hnědé vlasy měla zapletené do složitého drdolu, jen několik vlnících se pramínků rámovalo její tvrdou a vyrovnanou tvář. Na sobě měla temně rudé šaty a přes záda přehozený černý plášť.

Od moře dul ledový vítr, který s sebou přinášel slanou a vlhkou chuť mořské tříště. Vlny hlasitě burácely, pěnily a rozlévaly se po mokřém písku. Hroby dávných králů ležely v dostatečné vzdálenosti od divoké vody, některé ještě v jemném písku, jiné ve vysoké trávě. Její stébla se zoufale ohýbala v nepolevujícím větru a Kassandřina sukně se vlnila a nadouvala a plášť ji pleskal do nohou.

Před deseti dny skončila největší válka všech dob a král Leodhen padl. Časy se změnily, nastala zlá doba a věci nabraly jiný směr. Kassandra měla pocit, že kolem sebe cítí, jak se temnota dere na povrch. Boj o království sice vyhráli, ale boj o záchranu dobra světa se ještě zdaleka neblížil k vítězství. Atmosféra houstla, napětí vrcholilo a mocné síly jako by se vznášely ve vzduchu a navzájem se přetlačovaly. Kassandra věděla, že posláním jednorožce i elfské princezny, královny země, se chýlí ke konci. Že nadchází konečný boj, který brzy rozhodne o osudu celé Lilandgarie. Dokáže královna země splnit svůj úkol? Dokáže splnit to, k čemu byla vyvolena?

Tolik věcí se změnilo... Starobylé město Walos bylo téměř zničené. Takové, stvoření uspaná věčným spánkem, byli znovu probuzeni a vzápětí v boji pozabíjeni draky, prastarými tvory, kteří se lidem vyhýbali, protože jim nevěřili, a po staletí byli považováni za hrozbu. A nyní se stali přáteli celého království.

Po třech tisících let se znovu objevili ti, kteří dali tomuto světu život – elfové. Ze stínů a úkrytů vylezli temní netvoři... Posvátný jednorožec opustil své druhy... Byla otevřena Brána temnot... Král Leodhen padl v bitvě za dobro a záchranu království a nový král je daleko, možná někde v horách Dragor, aby čelil nebezpečí a pomohl sjednotit dobro.

Kassandra si povzdechla. V ruce držela jediný květ lilie, své nejoblíbenější květiny. Když byla malá, nechával jí je král Leodhen posílat do pokoje a nosíval jí je, i když už dospěla. Byl pro ni jako vlastní otec, kterého ztratila již jako dítě. Chyběl jí... A nyní byla na všechno sama.

Stala se Falienovou ženou, a tudíž královnou. Její manžel jí přenechal veškeré záležitosti království i vládu nad celou zemí. A ona neměla nikoho, o koho by se mohla opřít, komu by se mohla svěřit se svým zármutkem, strachem a nejistotou. Nelil, Falienova sestra, ji nesnášela a jen přidělovala problémy a žádný jiný příbuzný už jí tu nezůstal. Ano, velmi jí pomáhal Tevlop, králův oddaný rádce, se kterým se mohla radit a obrátit se na něj s jakoukoli prosbou. Ale skutečnou oporou jí byla Eliven, jedna ze sboru Nejvyšších elfů, zasedajících v Řadách jejich královny, vznešená a překrásná paní, vlídná a moudrá, s laskavou duší a bystrou myslí.

78

Stejně jako Leodhen měla i Kassandra pocit, že tato elfka zná odpověď na každou otázku a chvílemi jí připadalo, že snad dokáže číst myšlenky nebo vidí daleko do budoucna... Ani na jedno se však neodvážila elfky zeptat, jednak proto, že se bála případné odpovědi, ale i proto, že stejně věděla, jak jí Eliven odpoví – buďto v hádankách, anebo neodpoví vůbec. Elfové skrývají mnohá tajemství...

Nejdůležitější pro Kasandru bylo, že se elfce mohla s čímkoli svěřit. Důvěřovala jí a velmi ji obdivovala. Ale hluboko v srdci měla neustálý strach, že se elfové brzy rozhodnou odjet zpátky do země Všehovzniku a ona tu opravdu zůstane úplně sama... Odmítala si však tyto obavy připustit. A snažila se nedávat na sobě znát žádné emoce. Jako vždy působila klidně a chladně. I když se tak mnohdy necítila.

Zvedla hlavu a rozhlédla se po zpustlé krajině. Slaný vzduch ji štípal do černých očí, ledový vítr se jí opíral do tváří, ale jí to nevadilo. Pohlcovaly ji ponuré myšlenky, trápily a sužovaly ji, nenechávaly ji spát.

Na Santielu na ni čekala spousta povinností a záležitostí, které bylo třeba vyřešit. Lidé opravovali své domovy, byli unavení a vyčerpaní a potřebovali jídlo a vodu. A to se jim Kassandra snažila poskytnout. Nádvoří bylo plné těch, kteří neměli kde složit hlavu a snažili se dát do

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.